EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 14 / 7 Kasım 1976 / 250 Kr.

DEVRİMCİ GENÇLİK FAŞİST İŞGALLERİ VE SALDIRILARI KIRACAKTIR !

BU GÜNDEN ÇETİN GÜNLER DE GELECEKTİR VE BİZ BUGÜNDEN ZOR ŞARTLARA HAZIRLIKLI OLMAK ZORUNDAYIZ !

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Bu sayımızda revizyonizmin tezlerinin bir kısmını ele alan "Sosyalizme Barışçıl Yoldan Geçit Yok!" yazısının ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

Geçen yıl yayınladığımız broşürlerimizden elimizde hiç kalmadı. Devamlı olarak ikinci baskılarının yapılması isteniyor. Bizse güncel konuları ele alan yeni broşürler yayınlamayı daha uygun buluyoruz. Bu nedenle eski broşürleri yeniden yayınlama yoluna gitmedik.

Dergimizin bürosu boşaltılmış ve DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU tarafından kiralanmıştır. Bu nedenle yazışmaların aşağıdaki adrese yapılması gerekiyor. En kısa zamanda dergi bürosu için yeni bir yer tutulacaktır.

Devrimci selâmlar.

Yazışma adresi:
Faruk Yüksel
P.K. 207 Kızılay / ANKARA

DEVRİMCİ GENÇLİK

BİZE GELEN MEKTUPLAR

IRAK'DA KÜRT HAREKETİNE KARŞI GİRİŞİLEN BASKI VE TENKİL EYLEMLERİ PROTESTO EDİLDİ

Dergimize mektup gönderen bir grup devrimci Irak yönetiminin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kullanmasını önlemek amacıyla şiddet ve tenkil politikasını sürdürmeye devam etmesine devrimcilerin karşı çıkması gerektiğini ifade etmişlerdir. Mektupta daha sonra özetle şöyle denmektedir: "Irak Baas partisine sosyalist bir parti ve Irak devletine de sosyalist bir devlet diyenler oldu. Bunlar az gelişmiş ülkelerin (Irak, Suriye, Mısır, Hindistan gibi) küçükburjuva iktidarlarının kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçebileceklerini sanan revizyonistlerdir. Filistin halkını katleden Suriye, binlerce devrimciyi zindanlara tıkan iğrenç diktatör İndra Gandi, Kürt halkının ve 10 000 komünistin katili Baas nasıl sosyalist olacaklardır? 1975 yılında Kürt halkı katledildi. Bazı sosyalist ülkeler Kürt halkına yardım yerine Irak baasçılarının safında yer aldılar. Böylece ulusların kendi kaderlerini tayin haklarına da karşı çıkarak revizyonist olduklarını gizleyemediler."

ANTAKYA DEĞİRMENCİLER FABRİKASINDA DİRENİŞ 45. GÜNÜNDE DE BAŞARIYLA SÜRDÜRÜLÜYOR

İşçilerin bir çok ekonomik talepleri doğrultusunda başlatılan greve katılan işçi sayısı 105. Bunların çoğunu çocuklar oluşturuyor. Sayıları 50 civarında. Aldıkları ücret ise 300 lira. Yetişkin işçiler ise 1100 liraya çalıştırılmaktadır.

Kapitalizmin çarpık da olsa geliştirildiği ülkemizde, kapitalistin kârlarını arttırmada en çok başvurduğu yollardan birisi de ucuz emeğin kullanılmasıdır. Bunu en rahat bir şekilde 18 yaşından küçüklerin çalıştırılmasıyla sağlamaktadır. İşte, değirmenciler fabrikasındaki 105 işçiden 50'sini oluşturan çocukların 300 liraya çalıştırılmasındaki amaç. Sömürünün alabildiğine arttırılmasının en bariz örneklerinden birisi.

Emekçi halkımızın ve özel olarak işçi sınıfının kopmaz birer parçası olan biz devrimci gençlik olarak Değirmenciler fabrikası işçilerinin daima yanlarında olduğumuzu bildiriyoruz.

DEVAMI "SAFLAŞMA" DÖNEMİNDE ÇİZİLMESİ GEREKEN TAMAMLANMAMIŞ BİR KARİKATÜR

DERGİMİZİN YAZIŞMA ADRESİ DEĞİŞMİŞTİR. TÜM YAZIŞMALARDA AŞAĞIDAKİ ADRESİN KULLANILMASI GEREKİYOR:
Faruk Yüksel. P.K. 207 Kızılay / ANKARA

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI
DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.- TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.- TL.
Abone olmak için FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601'e para yatırılması yeterlidir.

Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YÜKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN - Kestelli Cad.
Harputlu İşhanı P / 20 — İZMİR
İSTANBUL DAĞITIM: REK-DAĞ

KADROLAR

En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasından, kitlelerin siyasi eyleme sokulmasını ve siyasi eylemin çeşitliliğini göğüsleyebilecek kalıcı çalışmayı anlamalıyız. Kalıcı çalışma, kitlelerin içinden en iyi unsurların siyasi eyleme sokulması ve örgütlenmesidir. Bu örgütlenme geçici istekler, ekonomik-demokratik talepler gibi kısa vadeli isteklerin elde edilmesiyle sınırlı olmayan bir siyasi çalışmaya kitlelerin içinden çıkarttığımız en yetenekli insanların sokulabilmesidir.

Kalıcı çalışma, kadrolar sorununu gündeme getiriyor. Kadrosuz bir kalıcı çalışma olamaz. Biraz daha somut olarak söylersek kadrolaşmayı yaratmayan, hergün artan bir yetkinlikle siyasi mücadeleye katılabilmek için yeni kadrolar çıkartamayan bir mücadele yenilgiye mahkumdur.

Kadronun en önemli özelliği örgütleyen insan olmasıdır. Kadronun örgütleme eylemi şüphesiz günlük çalışmayı örgütleme, sendika kurma veya demokratik dernek kurma işlemiyle sınırlı olan birşey değildir. Kadrolar esas olarak siyasi eylemi örgütleyebilen yetenekteki kişilerdir. Siyasi eylemin sınırları ise sınıflar mücadelesinin zengin ve karışık biçimleri tarafından şartlandırılır. Siyasi mücadele ekonomik-demokratik mücadelenin bilinen biçimleriyle özdeş değildir. Sınıflar mücadelesinin daha kapsamlı ve karışık daha yüksek çalışma biçimlerini içerir. İşte bu çok yönlü görevlerin üstesinden gelebilecek insanları bulmak eğitmek kadro haline getirmek bir kadronun asli görevidir.

Kadro eğitimi, öncülerin ülkede devrimi başarıya götürecek bir tarzda siyasi mücadeleyi yönetebilme kabiliyeti kazanmaları sürecidir. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimi, ülkede sınıflar kompozisyonunu dikkatle öğrenip kavramak; devrim ve karşı-devrim şeklinde saflaşan ve çatışan sınıfsal güçlerin birbirleriyle olan ilişki ve çelişkilerini doğru kavramak; sınıflar çatışmasının her alanında (ekonomik-demokratik, politik, ideolojik alanlarda) yer alarak öğrenmek, dersler çıkartmak, daha yüksek ve karışık çalışma yöntemlerini devrim yararına pratiğe sokmak; devrim sürecini kitlelerin içine yaymak. Kitleleri devrim için devrimci eylem içinde eğitmek; doğru devrimci sloganları onlara taşımak ve onlardan devrimin yararına olan şeyleri öğrenmek,toplayabilmek,basit ve anlaşılır bir biçimde tekrar onlara sunarak harekete sokabilmek gibi yetenekler edinme sürecidir.

Kadroların eğitim olayı şu zorunlu şeyleri içeriyor: Devrim için çalışma,yani siyasi bilinç. Bu bilinçlenme işi söylemeğe gerek yok ki,marksizm-leninizmin kavranılmasını içeriyor. Ayrıca devrimci eylemi içeriyor. Pratikten kopuk bir teorik eğitim anlayışını reddediyor. Teoriyi, pratiğe daha etkili bir şekilde müdahale edebilmek için öğrenmeyi; kitleleri siyasi eyleme hergün artan bir şekilde katabilme, onlardan devrim için faydalı olan şeyleri öğrenme ve genelleştirip devrimin hizmetine sunma işini içeriyor.

Bu çok önemli konuda pek çok şey söylenebilir. Ancak biz şu anda meselenin küçük bir parçasına, kadroların görevlerini yerine getirmeleriyle sınırlı olan kısmına değineceğiz. Şöyle özetlenebilir. Kadro, aldığı görevi yerine getirebilecek yeteneğe sahip olmalıdır. Bu yetenek, karşı karşıya olduğu işin gereklerini kavramak, o gereklerin yerine getirilmesini mümkün kılacak bilgi ve becerilere sahip olmayı ifade eder.

Kadronun yetenekleri somut eylemin gerekleri tarafından şartlandırılır. Bu olguyu hiçbir zaman ihmal etmemeliyiz. Bir örnek verirsek: gençlik hareketinin içinde yetişmiş, gençliğin devrimci eyleminin gereklerini özümlemiş ve bu eylemlerin gerektirdiği becerileri gösterebilen bir kadro, başka bir alanda, bir sendika çalışması içinde, bir fabrikada veya bir köy çalışmasında ilk anda aynı becerileri gösteremez. O alanlarda eylemin gerekleri gençlik alanından farklılık gösterir

İşte bu farklılıkları başka bir alanda çalışacak olan kadrolar kavrayabilmelidir.Yeni alanda öğrenecekleri pek çok şey vardır. Genel olarak devrimciliği bilmek; marksizm-leninizm hakkında kaba bir bilgilenme veya sosyalizmin propagandasını yapabilme, her alanda, her görevde başarılı olabilme için asla kâfi değildir. Kendimizi geliştirmeliyiz. Her gün yeni yeni şeyler öğrenmeliyiz. Somut eylemin gereklerine göre techizatlanmalıyız.

Görevlerin üstesinden gelmek üzere hazırlanmayı anlamayan; marksizm-leninizm hakkında kaba bir bilgilenmeyle, her alanda karşısına çıkacak görevleri yapabilmek için veya değişik alanlarda kolayca eylemi örgütleyebilmek, kitleleri yönetebilmek için yeterli olduğunu düşünen arkadaşlar var. Burada bizim değinmek istediğimiz, gençlik içinden çıkıp başka alanlarda çalışma isteklisi arkadaşların, bu isteklerinin yanlış veya hatalı olduğunu göstermek değildir. Tam tersine, bu türden istekleri bizler sonuna kadar teşvik etmeli, desteklemeliyiz. Bizim işaret etmek istediğimiz konu, kadrolar, kendilerini yeni görevlere hazırlarken, yukarıda söylediğimize benzer düşüncelerle kitlelerden öğrenmeyi ve pratiğe yön vermeyi çoğu zaman imkansız hale getiren, hatta kitlelerle bağlar kurmayı engelleyen, - - ben bu işleri bilirim - tavrına, kendini beğenmişliğe yuvarlanmamalıdır. Bu türden dar kafalılıklarla mücadele etmek gereklidir. Gereklidir çünkü, biz kadrolarımızı bu yönden eğitmez ve eleştirmezsek sosyal pratiğin eleştirisi çok daha kesin ve sert olacaktır. Kitleler kendini beğenmişlere güvenmezler, böylelerini aralarına sokmazlar, tecrit ederler.

Mütevazi olmak, kitlelerden öğrenilecek çok şeyin bulunduğunu bilmek, kitlelerle canlı bağlar kurabilmenin yollarını pratik içinden çıkartabilmek, güvenlerini kazanmak, sabırlı ve esnek olmak devrimci bir militanın kazanması ve sınanması gereken bazı özelliklerdir. Pratik içinde kazanılabilecek özelliklerdir. Kitlelerle ilişkilerin bize kazandırabileceği başka herhangi bir kitapta veya gazetede bulup öğrenemiyeceğimiz pekçok şey vardır.

İdeolojik mücadeleyi yanlış kavramaktan kaynaklanan ve kadro eğitiminde önemli bir engel olarak karşımıza dikilen güçlüklerde vardır. Bir kadro, ideolojik eğitime, siyasi görevlerini daha doğru kavrayabilmek noktasından yaklaşmalıdır. İdeolojik mücadeleyi sadece hizipler ve fraksiyonlar arası bir çatışma biçimi olarak algılamamalıdır. Böyle bir yanlış kavrayış ideolojik mücadeleyi pratikten koparttığı gibi bizleri üstümüze düşen devrimci görevler karşısında hareketsiz duruma sokar. İdeolojik mücadeleyi bir söz düellosu haline dönüştürür.

Kadromsu unsurlarda bu eksiklik kendini, ideolojik olarak emprime (hazır lokma) hale getirilmiş konuları ezberlemek şeklinde gösteriyor. Reçetecilik hastalığı diyebileceğimiz bu hastalık saflarımızda hâlâ önemli ölçülerde uyuşukluğa yol açıyor. Burjuva eğitiminden bir miras olarak taşınıyor. Tabii kötü bir miras... Ezberlediğini hafız gibi tekrarlama, "ezber" bitince susma ve ezberlenecek konu isteme. Sosyal pratik ezber haline getirilemediği için veya genellikle "ezber" pratiği geriden takip edeceği için görevler karşısında hareketsiz kalınıyor. Bu hareketsizliklerde, ezberlenecek konuların az olduğuna bağlanıyor.

Halbuki marksizm-leninizm ezberlenecek bir dogmalar yığını değildir, onu kavramak sosyal pratiğe müdahale edebilmek demektir. Yoksa pratiğin arkasından ona denk düşecek açıklamalar yapmak değil. İdeolojik eğitimi dogmatik bir antreman olarak anlayanlar pratiğe yön verme bir yana, her zaman pratiğin arkasından koşmak zorunda kalacaklar, olayların kuyruğuna ancak takılabileceklerdir...

Kadro çalışmasında gözden uzak tutulmaması gereken en önemli husus da ileriye yönelik çalışmanın gereğidir. Kadrolar daha çetin şartların siyasi pratiğine hazırlanmalıdır. Bugünden çetin günler ileride gelecektir ve biz bu günden zor şartlara hazırlıklı olmak zorundayız. Hak verilir ki, bu çetin şartların neler olacağını ve o şartların pratiğine uygun bir hazırlığın nasıl yapılacağını bu sütunlarda madde madde yazmak veya reçeteye benzer birşeyler sunmak mümkün değildir...

Ancak şu kadarını söylemek gerekiyor: Kitle çalışmasında günlük mücadelenin, kısa ve geçici pekçok problemінin içinde boğulmamak gerekir. Kısa ve geçici amaçların ve günlük uğraşın şartlarını aynen devam edecek tek düze bir ortam olarak görmek; sınıflar mücadelesinin daha yüksek biçimlerini görmemek ve bu yüksek biçimlere hazırlıkların ihmal edilmesi bizleri çok tehlikeli bir açmaza sokar. Devrimin gelişmesini yavaşlatır, geriletir.

Yapılması gereken, günlük kitle çalışmaları içinde gevşek bağlarla yetinmemek bu gevşek bağların içinde boğulmamaktır. Kadro eğitimine ağırlık vermek dar ve disiplinli çalışmayı günlük çalışmanın merkezine oturtmaktır. Günlük pratiğin merkezine oturtulacak bu kadro çalışması çok yönlü eğitimi esas almak zorundadır. Bu çalışmanın disiplini de, sadece bu günün şartlarıyla; veya kadroların çevrelerinde oluşan yaygın ve gevşek kitle ilişkilerinin empoze ettiği; böyle ilişkiler içinden çıkan görevlerin sınırladığı ve bu görevlerin başarılmasına hizmet eden bir disiplin olmamalıdır. Bu disiplin (her türlü kitle çalışmasının merkezinde olması gereken kadro disiplini) ileriye dönük, sınıf mücadelesinin daha yüksek biçimlerine hazırlanmayı mümkün kılacak bir disiplin olmalıdır.

Eğer bizler kadro çalışmasından ve kadro disiplininden bunu anlamazsak ve kadro eğitiminde bunu esas almaz, günlük görevlerin becerilmesiyle sınırlı bir disiplin düşünürsek, böyle bir anlayış bizleri yenilgiye götürecektir. Böyle bir kadro anlayışıyla esasında günlük görevlerin altından kalkmak bile imkansızdır.

Diğer taraftan dikkat edilmesi gereken noktalardan biri de kadrolarda memur zihniyetinin disiplin paravanası altında yerleşmemesidir. Kadrolar görev bekleyen memurlara dönüşmemelidir. Böyle bir edilgen insan kadro değildir. Kadro siyasi bilinçle insiyatif kullanabilen insandır. Şüphesiz bu insiyatif örgütsüz ve disiplinsiz bir insiyatif olamaz. İnsiyatif bireysel bir gevşekliğe veya keyfiliğe kılıf olmamalıdırKadroların insiyatifi ilkeli bir davranış olarak keyfilikten ve liberalizmden ayrılır. Liberal eğilimlere prim verilmemelidir.

EĞİTİM KURUMLARINI

Y.T.Ö.O. ÖĞRENCİLERİ YENİ DÖNEME BAŞLARKEN, OKULLARINDAKİ ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ SÜRDÜRMEYE KARARLI. GEÇEN DÖNEMDE BAŞLATILAN Y.T.Ö.O.'NUN FAŞİSTLEŞTİRİLME ÇABALARI KIRILACAKTIR.

Oligarşinin eğitim kurumlarını faşistleştirme çabaları Yüksek Teknik Öğretmen okulunda da sürdü. Oligarşinin bu amacına yönelik saldırıları ve buna devrimci tarzda karşı koymalar özellikle 1975-1976 öğretim yılında Y.T.Ö.O.'nu yoğun ve sert olaylara sahne etti.

Oligarşinin tüm okullarda faşist-polis okul idaresi üçgeniyle sürdürdüğü saldırılar:

- Korkuya dayanan bir kitle tabanı oluşturulmasına,
- Yurtsever-ilerici ve devrimcilerin yılgınlaştırılmasına,
- Devlet mekanizması içinde sürekli var olan faşizmin açık faşizm şartlarına uygun düşecek bir şekilde pekiştirilmesine yöneliktir.

Oligarşinin saldırılarındaki amaçlar arasına oligarşinin bir kanadının diğer kanadını açık faşizme ikna etmek için ortam hazırlaması da girer. Ancak saldırıların esas amacını "sıkıyönetime ortam hazırlamak" olarak görmek olaylara yaklaşışta beraberinde "provokasyon" mantığını da getirmektedir. (Gaziantep, Malatya olaylarında revizyonistlerin yorumları hatırlansın) Bu anlayış revizyonistlere aittir.

Biz kesinlikle bu anlayışta değiliz, ve olaylara bu şekilde yaklaşanların kitleleri bir kale gibi faşizmin karşısına dikemeyeceğini, ancak ve ancak kitleleri "uslu durun faşizm gelir" teraneleriyle pasifize edeceğini söylüyoruz. Mücadelemizi bu boyutlar içnde ele aldık ve bazı kuş beyinli, geri zekalı bayların bizlere "Beşevlerin Don Kişot'ları" demelerine, "Beşevler artık düştü" "Kadrolarımızı koruyalım" laflarıyla pasifizmlerini gizlemeye çalışan revizyonist ve oportünistlere aldırmaksızın, çatışmaların en sert ve yoğun olduğu dönemlerde bile mevzilerimizi terketmedik. Herkesin bildiği gibi çetin bir mücadele verdik.

Ancak bizim durumumuz genelden bağımsız değildi; bizim dışımızda ve bizden bağımsız olarak var olan maddi koşullar; bizim insiyatif alanımızın sınır çizgilerini çiziyordu; bu anlamda, mücadelemiz bunca sert ve azimli olmasına rağmen bazı mevzilerimizi elde tutamadık ve okulumuzu bugün için işgalden kurtaramadık. Bununla birlikte henüz ayağımızı okuldan kesmediğimiz günlerde bile sonucun bu olacağını, var olanı ve sonucu belirleyen maddi koşullar ışığında üç aşağı beş yukarı kestirebiliyorduk. Ancak bu, bizim mücadelemizi orada bırakmamızı gerektirmezdi ve gerektirmedi. Önemli olan verdiğimiz ve vereceğimiz anti-faşist mücadele idi. Çünkü biliyorduk ki demokratik üniversite mücadelemizin başarıları "işgalde olmayan okullar elde etmekle" sınırlandırılamaz. En basit bir dille söylersek, kazancımız bugün için işgalden kurtarılmış bir Y.T.Ö.O. olmasa bile, başkaldırmayı öğrenmiş bir kitle ve onun içinden çıkan ileri unsurlar olmuştur. Bu unsurlar, mücadele azmimiz ve tecrübelerimiz, işe aynı yerden başlamıyacağımızın, daha ileri bir noktadan başlayacağımızın, bu senenin, geçen senenin bir tekrarı olmayacağının bir kanıtıdır.

Biz, bu mücadele süreci içerisinde, örgütlenmemizin niteliğine ve seviyesine uygun bütün mücadele biçimlerini benimsedik. Gerektiğinde faşistlerin anlayacağı dilden aktif tavır alırken diğer mücadele biçimlerini de ihmal etmedik. Örneğin okul idaresi ve bakanlığın antidemokratik uygulamaları için yürütmeyi durdurmak için Danıştay'a dava açtık ve kazandık.

Taşradaki arkadaşlara bir duyuru anlamında Danıştay konusuna değinelim. Y.T.Ö.O.'da 1300 civarında arkadaşımız özellikle devamsızlık yüzünden sınıfta bırakıldı. Biz okulumuzun faşistleştirilmesine yönelik bu uygulamanın engellenmesi için, yürütmeyi durdurmak için Danıştay'a dava açtık. Açılan davaya katılmak için tüm yurtseverlerin Ankara'ya gelip TEK-DER yönetim kuruluyla ilişkiyegeçmesi gerekmektedir. Danıştay davası kazanılmıştır.

Devam edelim: Yeni bir öğrenim yılı başlıyor. Geçmiş pratiğimizin tecrübelerinden kaynaklanan yeni mücadele anlayışımız yeni dönemde nasıl olmalıdır? Bu konuda birkaç noktayı şöyle özetleyebiliriz:

- Gençliğin anti-faşist mücadelesinin sadece öğrenci gençliğin mücadelesi olmadığını unutmamak,
- Tüm gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin yoksul halkın kurtuluş kavgasının bir parçası olduğunu unutmamak,
- Genel olarak tüm mevziler ve özel olarak okullarda, faşistlerin seçtiği yer ve zamanda değil bizim seçtiğimiz yer ve zamanda mücadele etmek.

Bu amaca ancak bu politikanın bütün alanlarda uygulanmasıyla ulaşılabilir. Bazı mevzilerin terkedilmesi, diğer mevzilerin korunmsını ve yeni mevzilerin kazanılmasını güçleştirir. Bu yüzden:

- Genel olarak bütün mevzilerde aktif savunma anlayışıyla mücadelenin sürdürülmesi... kısaca çok alanda mücadele,
- Kitlelerin ve kitleler içinden gelecek ileri unsurların ancak aktif mücadele ile yetiştirileceğinin unutulmaması,
- Olayların gelişmesinin önümüze çıkardığı "ya okula gidip kurşunlanacaksın, ya da 30-40 faşist zorbaya okulu terkedeceksin" ikilemini aşıp bir üçüncü, bir dördüncü seçenekler bulmalıyız. Bu seçenekler mücadelenin üniversite duvarları arasına hapsedilmemesi", "halk kitleleriyle birleşmek" şeklinde özetlenebilir. Çeşitli yer ve zamanda okullara parlamenterler ve velilerin getirilmesi bu anlayışın belli ölçülerde bir uygulamasıdır. Yalnız bu anlayış sözünü ettiğimiz uygulamalarla sınırlanmamalı, yeni yeni uygulama alanları bulmalıyız.
- Bugünkü koşullarda okulları faşistlere terketmeye yatkın anlayış, yarın tarlaları, fabrikaları giderek ülkeyi terketmeye yatkındır. Evet, kabulediyoruz ki demokratik mücadelenin mevzileri geçicidir. Ancak mevzilerin geçici olması, onlar için mücadeleyi gereksiz kılmayacağı gibi günümüz koşullarında çeşitli gerekçelerle okulları terketmeyi gerektirmez.

Şimdi son söz olarak diyoruz ki: Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'ndaki mücadelenin başarısı için, mücadelenin daha kararlı ve örgütlü bir şekilde sürdürülmesi için, Okulumuz 22 Kasım'da açılacağından tüm yurtsever arkadaşların 10 Kasım'a kadar Ankara'ya gelmesi gerekmektedir.

GÖREV HEPİMİZİNDİR. BAŞIRI DA HEPİMİZİN OLACAKTIR. Öyleyse: Y.T.Ö.O.daki DEVRİMCİ MÜCADELENİN YÜKSELTİLMESİ İÇİN TÜM YURTSEVERLER GÖREV BAŞINA!..

TEK-DER

GAZİ EĞİTİMDEKİ FAŞİST İŞGAL KIRILACAKTIR

GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'lü Yurtseverler, 1975-1976 öğretim yılından itibaren, okullarının faşist işgal altında olmasından ve cangüvenliği sorunlarının olmasından dolayı okullarına devam edemediler. Okul idaresi ve Milli Eğitim Bakanığı ile bu sorunlar hakkındaki tüm girişimleri sonuçsuz kaldı.

G.E.E.lü yurtseverler okullarındaki faşist işgali kırmak, ve okullarında can güvenliği altında bir öğretim yapabilmek doğrultusundaki mücadelelerinden yılmadılar. Anti-demokratik uygulamalar ve G.E.E.'nün faşistleştirilmesine yönelik tüm çabaların geçersizliği bir defa daha kanıtlandı. Tüm ilerici, demokrat ve yurtseverlerin, bu uygulamaları durdurabilmek amacı ile Danıştay'a açtıkları dava kazanıldı. Okuldaki bütün anti-faşist unsurların tek bir yumruk, tek bir yürek olarak verdikleri kararlı mücadele sonucu elde edilen başarılar, yeni dönemde de devam edecek ve faşist işgalin kırılması demokratik enstitü kavgasınınyeni boyutlar kazanmasını sağlayacaktır.

1976-1977 öğretim yılının başlamasıyla birlikte Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri okullarına devam etmeye başladılar. 1 Kasım'da açılan yeni öğretim dönemi boyunca tüm faşist saldırılara rağmen okullarına devam etmeye ve faşist işgali kırmaya kararlılar. Nitekim 1 Kasım 1976 gününden itibaren, okul idaresi - faşist - polis üçlüsünün tüm engellemelerine rağmen okula girmeye başlamışlardır.

BİR AVUÇ FAŞİSTE TERKETMEYECEĞİZ

GALATASARAY MÜHENDİSLİKTE MÜCADELE

12 Mart öncesini fazlasıyla yaşadığımız şu ortamda Türkiye'yi ekonomisinden politikasına, eğitiminden her türlü devlet kurumlarına kadar devlet memanizmasını elinde tutan bir avuç azınlık yani oligarşik diktanın en gerici hükümeti MC, açık faşizmi getirebilmek için gerekçeler hazırlanmakta,klasik yöntemleri olan anarşi çığlıklarıyla, komünist tehlike teraneleri ile açık faşizme çanak tutmaktadır.

Faşist milisler, resmi giysililer saf tutarak yurtsever, devrimci işçileri, öğrencileri kurşunlamakta, işçilerin sendikalaşmalarını engellemekte, grevleri kırmakta, öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepleri boğulmak istenmekte ve tüm okullar (ilk, orta, lise, yüksek okul ve üniversiteler) faşist kurumlar haline getirilmek istenmektedir. Fakat her şeye rağmen gericiler, faşistler, devrimcilerin anti-faşist mücadeleye daha bilinçli ve daha kararlı bir şekilde sarılmasından dolayıdır ki, başarısız kalmaktadırlar. Çünkü güçlü olan haklı değil, haklı olan güçlüdür.

Faşizmin, devlet kurumları içerisindeki varlığını (kurumsal faşizm) yeterli görmeyip aşağıdan yukarı kitle tabanı yaratarak açık faşizme yeşil ışık yakmak istemesini ve bu siyasetini eğitim kurumlarında daha yoğun olarak sürdürüldüğünü görebiliriz. Sorunu, Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu biriminde ele aldığımızda, anti-faşist olan herkesi okuldan tecrit politikaları, devrimcilerin kararlı ve aktif mücadeleleri ile etkisiz kılınmıştır. Kendi özgüçleri ile okulun faşistleştirilmesinin olanaksızlığının bilincinde olan faşist milisler, polis desteği ile saldırılarını yoğunlaştırmışlar, ama aylar süren bu saldırılar bizleri dağıtacağına daha da kenetleştirmiş ve kenetleşmenin sonucu okulumuzda hergün yiğitçe mücadele verilmiştir.

GALATASARAY MÜHENDİSLİK'TEKİ ANTİ-FAŞİST MÜCADELE TÜM REVİZYONİST VE OPORTÜNİSTLERİN ENGELLEMELERİNE RAĞMEN DURDURULAMAYACAKTIR!

Bilindiği gibi devrimciler, anti-faşist mücadelelerini sürdürürlerken revizyonizme ve oportünizme karşı da ideolojik platformda mücadelelerini sürdürmelidirler. Okulumuz Galatasaray Mühendislik biriminde aylardır verilen mücadele süresince oportünistler için söylenecek sözler, onların özlerinde var olan utanmazlığın ortaya çıkardığı şeylerdir. Okulumuzda oportünistler bir veya birden fazla olmamasına rağmen okulda verilen mücadele İTÜ'de veya başka yerlerdeki forumlardaki konuşmalarda, bu utanmaz kişiler tarafından ağızlarında sakız yapılmış ve mücadele yanlış aksettirilmeye çalışılmıştır. "Galatasaray Mühendislik düşüyor", "düşecek", "faşistlerin eline geçiyor" kelimelerini ağızlarından düşürmemişlerdir. Fakat arkadaşlar adına üzüldük. Söylediklerinde yalancı çıktılar. Galatasaray Mühendislik düşmedi, faşistlerin eline geçmedi. Çünkü orada oportünistler değil, devrimciler kavga veriyordu. Bir de özellikle İGD'li revizyonistler, bu şarlatanlar aylardır sürdürülen mücadele döneminde, değil okula girmek, okulun çevresine bile yaklaşmazken hatta bu muhterem arkadaşlarımız okula gitmemelerinin nedenlerini sorduğumuzda "okula gitmemek için karar aldıklarını ve bir okul için böyle tehlikelerin göze alınamayacağını ayrıca işçi sınıfı (!) içerisinde çalıştıklarını açıkladılar." (işçi sınıfı içerisinde çalışmaları, DİSK'te dosya dizmeleri olsa gerek herhalde) Tabii ki bizler anti-faşist mücade çizgimizi çizmiştik ve okulu faşistlere terketmiyecektik. Fakat İGD'li dostlarımız tekrar okula gideceklerini söylediler (Herhalde okula gitme kararı aldılar ve işçi sınıfı içerisinden bir müddet için ayrıldılar!) Gücenmemek gerek, barış içinde yaşayacaklarına göre savaş yerinde ne işleri olabilirdi. Bütün bunların dışında yaptıkları en büyük şarlatanlıklardan biri de, revizyonizm kokulu gazetelerinde "Galatasaray Mühedislik'de mücadelemizi sürdürdük, sürdürmeye devam edeceğiz" demek küstahlığında bulunmalarıdır. Zahiri bir dinginlik durumuna giren anti-faşist mücadele, bu revizyonist bayları yüreklendirmiş ve birer ikişer okula gelmeye başlamışlardır. Şimdi bu baylara soruyoruz: Onların goşist, anarşist dedikleri devrimciler Galatasaray Mühendislik'te kararlı bir mücadele vermeseler ve onlar gibi gelmeyip, okulu faşistlere teslim etseydiler acaba faşistlerin denetimine geçecek olan okula girebilecekler miydi?

Ama rahatlarını seven bu baylara faşistler, faşizmin doğasına uygun olarak rahat vermeyecekti. Faşizmin isim babası Benito Mussolini şöyle diyor: "Faşist rahat hayatı sevmez". Okulun beş on revizyonistinin, okula gitme veya gitmemelerini İGD yöneticileri vize etmişse, *bundan gayrı onların okula alınma vizesini okulda mücadele veren devrimciler verecektir. Bu böyle biline.* Bu kuş beyinli baylar, olayların çözümüne mekanik düşünceyle yaklaşıp, sokaklarda dolaşan faşist milislerin kollarındaki pazubentlerde gamalı haç varsa faşizm var, bu pazubentler yoksa faşizm yoktur diyorlar. Ve onların alkışladıkları, kuyrukçuluğunu yaptıkları sendika liderlerinden biri 12 Mart açık faşizmi için şöyle diyor: "Bir faşizm denemesini geride bıraktık."

Bu baylar ülkemizde faşizmin olmadığını ve olmayacağını, faşizme geçit vermeyeceklerini söylemektedirler. Onlar, faşizmin olup olmadığını bilemezler, çünkü derneklerinden, partilerinden çıkmaya niyetli değiller. Onlara bir sözümüz var. "Kuyuya düşmüş adam, gökyüzünü kuyunun ağzı kadar sanarmış." Bu konuda bir diğer tespit daha yapabiliriz. "Görmek istemeyen göz kördür." diyerek. Faşizmin varlığını kabul etmek bir devrimci için mücadele etmek demektir. Kurşunlanmak demektir, işkenceyi göze almak demektir. Bütün bunları göze almak, sözde yurtseverlerin harcı değildir. Bu nedenle bu sözde devrimciler rahatlarından olmamak için faşizme bakıp bakıp "faşizm yok" derler.

Hergün yoğunlaşan ve karşı devrimin bir parçası olan bu saldırılar, mücadele azmimizi ve kararlılığımızı köreltmez, bizi daha kararlı ve daha sıkı bir şekilde mücadele etmeye zorlayacaktır.

Halkımız ezildikçe, sömürüldükçe, kurşunlandıkça, devrimci gençliğin anti-faşist mücadelesi durmayacaktır. Ama onlar ne derlerse desinler devrimcilerin devrim kervanı yürüyor. Ve onu durdurmaya ne işkence masallarının, ne idam sehpalarının, ne de tanklarının, topların gücü yetmeyecektir.

GALATASARAY ÖĞRENCİLERİ

AYÖD GENEL KURUL ÇALIŞMALARI

Ankara gençliğinin merkezi kitle örgütü Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD), olağan 2. Genel Kurul hazırlıklarına başladı. Tüzüğüne göre, AYÖD'ün genel kurulunu her yıl Aralık ayında yapması gerekiyor. Genel Kurul doğal delegelerden ve değişik birimlerden o birimdeki üyelerin 1/10'u oranında seçilen delegelerden oluşuyor.

AYÖD Yönetim Kurulu, Genel Kurul delegelerini belirlemek üzere değişik birimlerin delege seçimlerini programlayarak uygulamaya koydu. Seçimler AYÖD'e üye kampanyasıyla birlikte sürdürülüyor.

Şimdiye kadar ODTÜ Hazırlık Okulu ve Mimarlık Fakültesi seçimleri yapıldı. Hazırlık Okulu'ndaki 20 delegenin 20'sini ve Mimarlık Fakültesindeki 12 delegenin 12'sini de Devrimci Gençler aldı.

Bu seçim sonuçları iki açıdan ilginç:

Birincisi; AYÖD'ün kitlelerden koptuğu söylentilerinin gerçeklerle bağdaşmadığını kanıtlıyor seçim sonuçları. Çünkü Hazırlık Okulu geçen yıl 18 delege çıkarmıştı, şimdi 20 delege çıkarıyor; Mimarlık'da ise 5 olan delege sayısı 12'ye çıkıyor... Hem de bu gelişim TİP, TSİP, İGD vs. görüşündeki unsurların üye kayıt kampanyasına ve seçimlere katılmamasına rağmen gözlemlenebiliyor.

İkincisi; Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Militan Gençlik görüşlerinden unsurları kapsayan "muhalefet" kendini şanslı gördüğü birimlerde bile delege çıkaramadı.

Bunlar AYÖD'ün doğru devrimci çizgi etrafında gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamaktaki başarılarının küçük göstergeleri...

SOSYALİZME BARIŞCIL

DEVRİM ANLAYIŞI "GEREKİRSE BİRİ, YOKSA DİĞERİ" TERCİHİNE YER VERMEYEN, ÜLKENİN SOMUT KOŞULLARININ IŞIĞINDA BELİRLENEN STRATEJİK BİR OLGUDUR.

MÜCALE BİÇİMLERİ ŞİDDETE DAYANMA VEYA BARIŞÇIL OLMA İKİLEMİNDE SINIRLANAMAZ

OPORTÜNİZM SINIF MÜCADELESİNİ KABULÜNÜ, ASLOLAN ŞEYE KADAR, KAPİTALİZMDEN KOMÜNİZME GEÇİŞ DÖNEMİNE KADAR, BURJUVAZİNİN ALAŞAĞI EDİLMESİ VE TAMAMEN ORTADAN KALDIRILMASI DÖNEMİNE KADAR GENİŞLETMİYOR." İŞTE BU YÜZDEN "ASLINDA SINIF MÜCADELESİNİN KABULÜNÜ, PROLETARYA DİKTATORYASININ KABULÜNE KADAR GENİŞLETEN KİŞİ BİR MARKSİSTTİR ANCAK." (LENİN)

Umud ederiz ki yazımızın başlığı olan "Sosyalizme Barışçıl Yoldan Geçit Yok!" deyişinden bizim barışçıl mücadele biçimlerini reddettiğimizi anlayan akıldaneler çıkmamıştır. Böyle bir hatılatmayı yapmamızın nedeni, "Tek Yol Devrim" dediğimiz zaman yükselen itirazlarla karşılaştığımız içindir. Bu itirazlardan birisinin gerekçesi şöyle: "... Barışçıl olmayan savaşım biçimlerinde, halkın katılımını, somut durumu ve sınıfsal güç ilişkilerini hesaba katmayıp, bir papağan gibi 'İktidar namlunun ucundadır' nakaratını tekrarlayan küçük burjuva devrimbazlığına yer yoktur" dedikten sonra şu dipnotu düşmüşler: "Ülkemizde, küçükburjuva devrimbazlarının 'Tek Yol Devrim' nakaratı da bu anlamdadır.Çünkü bu maceracılar, devrim'i amaçlamayıp histerik bir şekilde 'Savaş' çığlığı atmaktadırlar. İşçi sınıfı devrimcileri bilirler ki barışçıl yoldan olsun, barışçıl olmayan yoldan olsun; Devrim 'Tek Yol' değil, fakat TEK AMAÇTIR." (Ürün, Sayı 27, S. 19)

Elbette bu "histerik" yorum üzerinde durmayacağız; ancak, bizim devrimi, ezilen sınıfların bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinde emperyalizme ve oligarşiye karşı kavgalarında tek yol, tek kurtuluş yolu gördüğümüz; ve diğer bütün mücadele yollarının bu ana yola çıkması için çaba harcadığımız yadsınamaz bir gerçektir.

Aynı şekilde, Mahir Çayan'ın deyişiyle, "Leninizm için önemli olan tek şey devrimin esenliğidir. Yalnız devrimin esenliği en yüce yasadır ve sorundur. Barışçı veya savaşçı yollardan sosyalizme geçiş leninizmin sorunu değildir." Mahir Çayan bu görüşünü Lenin'in şu sözleriyle tamamlamaktadır: "Silah kullanmasını öğrenmeye çalışmayan, silah sahibi olmaya çaba göstermeyen baskı altında bir sınıf köle muamelesi görmeye hak kazanmış demektir." (M.Ç. Bütün Yazılar, s. 59)

Besbelli ki, marksizmin-leninizmin "sorun"unun 'sosyalizme barışçı veya savaşçı yollardan geçiş olmaması, onun her iki yolu da devrim'in esenliği açısından kullanmaya hazır olmasıdır. Açıkçası,marksizm -leninizm, sosyalizme barışçıl geçişin olanakları *eğer varsa*, bu olanakları reddetmemektedir. Ve devrimin esenliği en yüce yasaolduğu içindir ki, devrimci doktrin, burjuva devlet tahliliyle ilgili olarak şiddete dayanan devrimin evrenselliğini ve kaçınılmazlığını tesbit etmektedir.Yani barışçıl geçiş olanakları gündeme geldiği müddetçe bunu kabullenmeye her za man hazır olan marksizm-leninizm aynı şekilde, evrensel bir gerçek olan burjuva devlet tahlili sayesinde şiddete dayanan devrim anlayışını savunmaktadır. Ve bu evrensel gerçek, baskı altında olan bir sınıfa silah kullanmayı öğrenmeyi, silah sahibi olmayı çaba göstermeyi emretmektedir. Revizyonistler, açık ve seçik olan bu olguyu çeşitli yollardan bozuma uğratmaya çalışırlar. Barışçıl mücadele biçimlerinden yararlanarak iktidar mücadelesinin olup olmayacağının marksist-leninistler için bir sorun olamayacağı görüşünden yola çıkıp; bunun barışçıl yollardan mümkün olabilmesi için gerekli objektif koşulların varolup olmadığı ve bu koşulların oluşması için çaba harcanması gerektiği tartışmasına girerler; ve pusulalarını şaşırırlar. Onlara göre, artık dünyada belirleyici unsur sosyalist sistem olduğu için eskinin koşulları ve ilkeleri değişmiştir. Bu sayede barışçıl geçişin olanakları yaratılmıştır. Ayrıca, bir nükleer savaş tehlikesi "detant" politikasını zorunlu kılmaktadır. Bu yüzden bütün çaba, böyle bir savaş olasılığı (tehlikesi) yaratmayan barışçıl geçişin koşullarını daha da pekiştirmek için harcanmalıdır.

Karşı-devrimin, devrimi gerektiğinde kanla ateşle boğmak için her zaman ve heryerde "potansiyel" olarak hazır bulunduğunu sözde kabullenen revizyonistler, bu bakımdan, barışçıl mücadele biçimleri ve olanaklarını "*mutlaklaştırmamak*" ve her türlü siyasal ve sosyal şiddet: biçimini akılda tutmaktan da sözetmektedirler. Böylece, kitaba "uygun" görüşlere de sahip olduklarını savunurken, öte yandan, gerçekte hem teorinin hem de sosyal pratiğin ruhuna fatiha okumaktadırlar. Herşeyden önce, özellikle günümüz dünyasında, burjuva devletlerin muhtevalarının gittikçe daha da gerileşmesi, karşı-devrimin potansiyel anlamda değil, somut ve canlı olarak şiddet kullanması ezilen halkların yaşadıkları günlük hayattan öğrendikleri (ve revizyonistlerin elbette öğrenmeye ihtiyaç duymadıkları) yakıcı bir gerçektir. Hele bir de, azgelişmiş ülkelerde anti-faşist mücadelenin devrim meselesinin ta kendisi olduğu bir zamanda, bu ülkelerde ileri demokrasi seraplarıyla bunu gizlemek sahtekârlığın daniskasıdır. İkincisi, devrimci mücadele biçimlerinin barışçıl ve barışçıl olmayanları birlikte kapsaması, şiddete dayanan devrim savunulduğu zaman barışçıl mücadelenin reddedilmesi anlamına hiç gelmez.

Devrim yolunda elverişli mücadele biçimlerinin saptanması taktiksel bir olgudur. Devrim anlayışı ise, "gerekirse biri yoksa diğeri" tercihine yer vermeyen, ülkenin somut koşullarının ışığında belirlenen stratejik bir olgudur. Bilindiği gibi tüm revizyonist ve oportünistler çeşitli mücadele biçimleri arasındaki diyalektik ilişkileri tersyüz ederler; somut durumun belirlediği temel-tali ilişkisini gözardı ederler. Böylece, "gerektiğinde barışçıl gerektiğinde barışçıl olmayan uygulanır, bunu da somut koşullar belirler" diye, somutun tahlili ilkesini keyfilikle özdeşleştirirler. Ve devrim anlayışları sınıf işbirliği ve pasifizmden kaynaklanır. Halbuki sistemli bir eylem programına sahip olan devrimciler, somut koşulların ışığında temel mücadele biçimini ve tali biçimleri tesbit ederler. İşte devrim anlayışı, bu temel mücadee biçimi mihverinde ve diğer biçimleri de kullanarak hayata geçirilir. Bu bakımdan, şiddete dayanan devrimin savunulması, devrimcilerin barışçıl olanaklardan yararlanmasını ortadan kaldırmaz.

Modern revizyonistler şiddet kullanma olgusunu da muğlaklaştırmakta, cins kategoriler yaratmaktadırlar. Onlar şiddet kullanımının mutlaka silahlı olamıyabileceğinden yola çıkıp, şiddetin karakterini, derecesini vb. tartışırlar. Böylece, "barışçıl bir şiddet" deyimi bu revizyonistlerin leninizmi inkar etmelerini kamufle (!) edebilmektedir. Barışçıl geçişe dörtelle sarılmalarına rağmen, mücadele biçimlerinin genel karakteri pasifizmden başka bir şey olmamasına rağmen artık onlar da leninist öğretiye "uymaktadırlar": BARIŞÇIL BİR ŞİDDET (!) Belki de onların burjuvaziyi ikna etme yeteneklerinin bir göstergesidir de... Kimbilir? (bkz. Ürün, Sayı 27, "İşçi Sınıfının Siyasal Savaşımının Barışçıl ve Barışçıl olmayan biçimleri.")

MODERN REVİZYONİSTLERİN "KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİ"

Modern revizyonistler, sınıf işbirliğine ve proleter devrimin inkarına ulaştıkları bu tezlerini ortaya koyarken, leninizmdeki istinsayi olguları genelleştirme ve dahası genel doğruları çarpıtma yöntemine başvurmaktadırlar.

Kapitalist olmayan yol tezini yeniden yorumlarken, Lenin'in yazılarında istisnai bir durum olarak vurgulanan küçük burjuva demokrasi koşullarında barışçıl yoldan sosyalizme geçiş olasılığını kendilerine dayanak olarak almaktadırlar: Bilindiği gibi 1917 Şubat burjuva demokratik devriminden sonra, Rusya'da yaşanılan küçük burjuva demokrasisi koşullarını irdeleyen Lenin, o günlerde; sosyalizme barışçıl geçiş olasılığına da işaret etmişti. (Bu konuda ayrıntılı bilgi için bkz. Mahir Çayan, Revizyonizmin Keskin Kokusu, Bütün Yazılar, S. 61-65) Ancak, yine bilindiği gibi leninizmin devrim teorisinin özü, emperyalizm döneminde burjuvazinin devlet aygıtının şiddet kullanılarak parçalanmasıdır. Bu bakımdan, 1917 Şubat-Ekim arasında barışçıl geçiş olasılığına işaret eden Lenin aynı zamanda Nisan Tezlerinde şöyle diyordu:

"Bugün Rus Demokrasisinin önünde, sovyetlerin sosyalist devrimci ve menşevik partilerinin önünde, devrimler tarihinde son derece seyrek rastlanan bir olanak... devrimin barışçıl yolla gelişmesi olanağı yatmaktadır." (Sayfa. 180)

İşte 1917 Şubat-Ekim devrimleri arasında yaşanılan belirli bir dönemin bu istisnai olgusu, modern revizyonistlerin elinde kendi sahte devrim anlayışlarının bir gerekçesi olmaktadır. "Bir devrimde yüzeysel veya ikincil olarak görülen bir unsurun, aynı ülkedeki veya başka bir ülkedeki başka bir devrimde temel unsura dönüşebileceği" genel doğrusundan yola çıkmakta, ama bu genel doğruyu leninist devrim teorisinin özünü katletme adına kullanmaktadırlar (1) Şöyle ki: Sözü geçen dönemde, Lenin'in tezlerinde, revizyonistlerin deyimleriyle "gizli kalan ve kavranılmayan" barışçıl geçiş olasılığı tespitini, yine bu dönemkine benzer günümüz küçük burjuva demokrasilerinde açıklığa kavuşturmak, *genelleştirmek*, evrensel bir tez olarak savunmak mümkündür. Lenin'in bu teorisinin belli yanları ve fikirleri Asya ve Afrika'nın genç ülkelerinin kapitalist olmayan gelişme sorunlarının incelenmesinde, revizyonistler açısından, oldukça değer kazanmaktadır. Başka bir deyişle, Menşeviklerin - Devrimci Sosyalistlerin elinde olan küçük burjuva devrimci diktatörlüğü koşullarında nasıl sosyalizme barışçıl geçiş olasılığı doğduysa günümüzde küçük burjuva demokrasilerinde de (bağımsızlığına yeni kavuşmuş antiemperyalist genç devletlerde) kapitalist olmayan bir yolun izlenmesiyle, sosyalizme ulaşma olasılığı genel olarak mevcuttur diyorlar.

Modern revizyonistler bu konuyu tartışırken ilk önce şu tahrifata başvurmaktadırlar: "Lenin, barışçıl yolun proleterya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün tam iktidarının kurulması olasılığı ile doğrudan ilişkili olduğunu belirtmiştir. Bu, geri bir köylü ülkesinde küçük burjuva devrimci - demokratik diktatörlüğü aracılığıyla bir burjuva demokratik devrimin sosyalizme gelişmesine ait, başka bir deyişle, kendiliğinden kapitalist gelişme sürecini durduran bir devrimci diktatörlüğe ait ilk pratiktendi." Modern revizyonistler, bu görüşten yola çıkarak, küçük burjuva radikallerinin öncülüğündeki ilerici hareketlerin ve cuntaların sosyalizme barışçıl yoldan geçişi sağlıyabileceğini savunmaktadırlar. İşte tam burda damıtılmış bir tahrifat söz konusudur.

Çünkü gerçekten de, bilindiği gibi, Ulusal Kurtuluş Savaşlarından sonra bir ülkede demokratik halk diktatörlüğü kazanıldıktan sonra, kesintisiz devrim espirisi gereği, bu diktatörlük koşullarında barışçıl yoldan sosyalizme geçmek mümkündür. Böylesi, Çin'de, Kore'de, Küba'da vb. yaşanmıştır. Ancak burada göz ardı edilmemesi gereken gerçek, bu demokratik halk devrimlerinin proletaryanın ve onun partisinin önderliğinde en geniş ulusal ve demokratik sınıfların katılmasıyla gerçekleşmiş olmasıdır. Ki bu sayede, artık sosyalist devrimin şiddet kullanarak yapılmasına gerek kalmamaktadır. Halbuki, örneğin Cezayir Ulusal Kurtuluş Savaşında, devrimin önderliğini küçük burjuvazi yüklendiği için, bu devrim kazanıldığı ve küçük burjuva diktatörlüğü kurulduğu halde, sosyalist devrim adımı atılamamıştır. İşte revizyonistler, bu tezleriyle (lafızda ne kadar kabul ederlerse etsinler) geri bıraktırılmış ülkelerde küçük burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen sömürgesel devrimden sonra, sosyalizmin kazanılması için proletaryanın yürütmesi gereken toplumsal devrimi hasıraltı etmektedirler. Elbette yine detant gereği (!).

Lenin'in 1917 Rusya'sı için ortaya koyduğu tezleri, yine Lenin'in bambaşka bir konum ve perspektiften önerdiği kapitalist olmayan yol teziyle mekanik bir şekilde birleştiren modern revizyonistler şu "maddi" gerekçeleri savunuyorlar: "Kapitalist olmayan bir gelişme yolu izleyen birçok genç ülkenin günümüzde kazandıkları tarihsel deney, Lenin'in, devrimci gelişmenin mantıksal düşüncesinin bazı özelliklerini ortaya koymaktadır. 'Bazı' diyoruz çünkü Afrika, Asya ülkelerinde proleter ve küçük burjuva siyasi güçleri arasındaki karşılıklı bağıntı 1917 Rusya'sından maddi olarak farklıdır." Modern revizyonistler, işte bu "maddi farklılığı" 1917 Rusya'sında bir türlü gerçekleşemiyen barışçıl geçiş olasılığının, günümüz

YOLDAN GEÇİT YOK! (2)

DEVLETİ HALKA AİT BİR DEVLET OLARAK GÖSTEREN, ORDUYU "DEVRİM HAREKETİNİN VURUCU GÜCÜ" SAYAN, BU DEVLET YAPISIYLA HALKTAN YANA BİR HÜKÜMETİN KURULABİLECEĞİ BOŞ HAYALLERİNİ YAYAN TKP İLE, MARKSİZMİN DEVRİMCİ TEORİSİ ARASINDA HİÇ BİR BAĞINTININ OLMADIĞI AÇIKTIR.

**KİTLELERE
DEVRİM OLMAKSIZIN
KURTULUŞ UMUTLARI YAYAN
REVİZYONİZM, MARKSİZMİ
EN ÖZLÜ NOKTASINDAN
REDDEDEREK
BURJUVAZİYE HİZMET EDİYOR**

"kapitalist olmayan yol izleyicisi" genç ülkelerde genel olarak gerçekleşebilirliği açısından değerlendirmektedirler: Çünkü, Afrika, Asya ülkelerinde küçük burjuva unsurların etkin olduğu toplumsal değişimlerin (transformation) pratiği, *"kaçınılmaz olarak"*, emekçi halkın ve sömürücü sınıfların hayati çıkarları arasındaki temel farkın bilinçli olarak kavranmasına hizmet eder; dahası, bu barışçıl süreç, (her nasılsa?) toplumda sınıfların homojenliği ve devlet yönetiminde burjuvazi ile işbirliği yapabilme olasılığı hakkındaki küçük burjuva hayallerinin yıkılmasına neden olur. diyorlar. (Ve bu küçük burjuva hayallerinin "yıkılmasının", şükürler olsun, hiç olmazsa "pekçok yalpalamadan sonra" mümkün olacağını itiraf ediyorlar!) Şimdi, eğer devrimci bir mantık sözkonusu olsaydı, bu toplumsal pratiğin işçi sınıfının *bağımsız siyaseti* tarafından yönlendirildiği müddetçe, yukardaki oluşumlara yol açacağı kısmen "savunabilirdi". Çünkü işçi sınıfının bağımsız siyaseti, burjuva devletinin yerine proleter devletin gelebilmesi için, birincisinin *"kaçınılmaz olarak"* parçalanmasını emreder. Ama hayır! İşçi sınıfının bağımsız siyasetinden tek kelimeyle bahsedilmiyor. (Okuyucu şaşırmasın; modern revizyonistler, "kapitalist olmayan yol" tezini işçi sınıfının mevcut olup olmamasına bağlamıyorlar. Bunu Lenin öneriyordu. Modern revizyonistler, işçi sınıfı mevcut olsa bile, emperyalizmden bağını siyasi olarak kesmiş genç devletlerdeki küçük burjuva radikallerinin yönetimini devrimci -demokratik diktatörlük ile *özdeşleştiriyorlar.* Bu bakımdan, söz konusu ülkelerde küçük burjuva demokrasisi koşullarında, işçi sınıfının öncülüğü tartışma dışı kalıyor.) İşçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine, bu küçük burjuva demokrasisine sımsıkı yapışıldığı ve bu demokrasinin yeterli ölçüde - henüz tam olarak kavranmamış olsa bile, sosyalist emellerin devrimci, tutarlı ve saygın olduğu ülkelerde, söz konusu toplumsal değişme pratiğinin mevcut olması gerekiyor; ki bu "toplumsal değişme pratiği" barışçıl yoldan sosyalizme geçişi sağlıyacaktır, diyorlar.

Evet, bu toplumsal değişme pratiğinin pek kolay gerçekleşmiyeceğinin farkında (!) olan modrem revizyonistler (bu konuda oldukça umutlu olmalarına rağmen yine de) ihtiraz kaydı koyuyorlar. "Henüz bağımsızlığını kazanmış ülkelerde nüfusun demokratik kesimlerini temsil eden birçok devrimci önderin, ilk önce umutlarını burjuva partileri veya gruplarına bağlamaları dikkat çekicidir." diyorlar. Bunun örnekleri olarak 1952 devriminden sonra Burma ve ayrıca Gine, Tanzanya veriliyor. Onlara göre, bu ülkelerde böylesi hayallerin ve yalpalamaların bazıları görülmüştür Ancak, bu açıklama yalnızca ıhtirazi bir kayıttır. Çünkü gerçekten de bağımsızlık için mücadele veren veya "bağımsızlığına" kavuşmuş bütün geri bıraktırılmış ülkelerin, sosyalist "blok" ile iyi ilişkiler içerisinde ve onların iktisadi yardımıyla emperyalizden "kurtulmaları"; ve sosyalist sistemin başarılarını gören bu ülkeler küçük burjuva demokrat yöneticilerinin sosyalizmin daha iyi bir sistem olduğuna "ikna" edilmesi ve nihayet barışçıl yoldan sosyalizmi kabul etmeleri olasılığı modern revizyonistlerin bu tezlerinin "maddi" gerekçeleri olmaktadır. (Elbette bu arada, bir türlü dokunulmayan burjuva devlet aygıtı *maddeten* mevcudiyetini korumakta ve parçalanmasına gerek olmadığı için, onun "ikna" yöntemiyle muhtevasının "demokratikleşmesi" tercih edilmektedir!) İşte bu yüzdendir ki, küçük burjuva yöneticilerin ya da küçük burjuva devrimci demokratik diktatörlüğünün maruz kalacağı "yalpalamalara" rağmen, yukarda sözü geçen ülkeler hakkında modern revizyonistler umutlarını korumaktadırlar. (Daha doğrusu, "korumaktaydılar")

Mısır, Burma, Gine vb. ülkelerde küçük burjuvazinin yalpalamalarından sonra meydana gelen devrimci gelişmenin bu hayalleri sarstığının ve bu ülkelerin birçok önderinin daha sonra, burjuva fikirleri karşısında hoşnutsuzluklarını belirttiklerinin de bir "gerçek" olduğunu ileri sürüyorlar(dı?)

Böylece, SSCB ile iyi ilişki sürdüren (onlara göre "sosyalist blok"tan yardım alan) her "bağımsız" genç devlet, yönetimde ister askeri cunta olsun, ister tek parti yönetimi, küçük burjuva demokrasisi koşulları altında kapitalist olmayan bir yol izlemektedir. Böylece proletaryanın siyasi önderliğine pratikte bütün bunları söyledikten sonra, eleştiri üslubu açısından bir noktaya değinmek istiyoruz. Yukarda aktardığımız modern revizyonistlerin görüşleri onların yaklaşımlarının siyasi sonuçlarını belirlemektedir. Unutmamak gerekir ki, revizyonistler getirdikleri bütün tezler için "teorik" gerekçeleri büyük bir iştiha ile sergilemeye pek heveslidirler. Bu bakımdan, "barışçıl geçiş" dedikleri zaman Lenin'e başvururlar; "Kapitalist olmayan yol" konusunda yine Lenin'e başvururlar. Ve her şeyi kitaba "uygun" ve sosyal pratiğe yani marksizm-leninizmin özüne aykırı olarak savunurlar. Teorik tezleri bol bol Lenin'den alıntılarla beslerken, leninizmin *bazı* genel doğrularını aktarırken becerirler bunu. Modern revizyonizm, M-L'nin resmi değil ama gayri resmi inkarı olduğu için görünüşte herşey proletarya ve sosyalizm adınadır. İşte bu yüzden, işçi sınıfının öncülüğü, çağımızda sosyalizmin *nihai* belirleyiciliği gerçekleri onların elinde revizyonist emellerinin araçları olmaktan kurtulamaz.

Bu hatırlatmadan sonra, konumuz bakımından, onların; kapitalist olmayan yolu savunurken lafızda işçi sınıfından sözettiklerini, ama onun bağımsız siyasetine inanmadıklarını; kapitalist olmayan yolun ya kapitalizm ya sosyalizm ile sonuçlanacağını söylerken, sosyalist "blok" sayesinde küçük burjuva demokratların ikna edilerek bu yolda sosyalizme ulaşılacağını; barışçıl ve barışçıl - olmayan mücadele biçimlerinin diyalektik birliğini savunurken - detant gereği - bütün umutlarını sosyalizme barışçıl geçiş olasılıklarına diktiklerini vurgulamamız gerekir.

Evet, Lenin'in devrimci düşüncesinin modern revizyonistler elinde nasıl reformizm ve sınıf işbirliği teorisine dönüştüğünü, Lenin'de istisnai olduğu vurgulanan bir olgunun bunlar tarafından nasıl "evrensel" kılındığını izlemeye devam edelim. Belirttiğimiz gibi, 1917 Şubat-Ekim arasında Lenin burjuva demokratik devrimden sosyalizme barışçıl geçiş *olasılığına* ve bunun istisnai olduğuna işaret etmişti. Modern revizyonistler günümüzde bunun evrensel olduğunu savunuyorlar. Küçük burjuva devrimci demokratik diktatörlüğünün bir burjuva diktatörlüğüne de dönüşebileceğini kabullenirken, bunun böyle olmaması için yani sosyalizme barışçıl geçişin sağlanabilmesi için sözkonusu küçük burjuva demokratların "önyargıları"nın giderilmesini yeterli buluyorlar.

Lenin devrimci-demokratik diktatörlük koşullarında sosyalizme doğru barışçıl gelişme düşüncesini ortaya koyarken (örneğin Çin'de, Kore'de vb. gerçekleştiği gibi.), aynı zamanda devrimde hegemonya sorununu da ortaya koymuştur. Şaşırtıcı gelecek ama modern revizyonistler bu gerçeği "inkâr etmiyor"lar! Elbette burada şaşırtıcı olmayan tavır onların bu sorunu revizyonistçe ele almalarıdır. Birincisi, devrimci demokratik diktatörlük (daha doğrusu, kesintisiz devrimin ilk aşamasında kazanılan demokratik halk diktatörlüğü) deyimini küçük burjuva demokrasisi ile özdeşleştiriyorlar. Buradaki ufak "ayrıntı", her iki diktatörlükteki sınıfsal önderlikteki farklılık elbette. Modern revizyonistler, bu "ayrıntı"yı atlayarak işçi sınıfının tarihsel misyonunu küçük burjuvaziye hediye ediyorlar. İkincisi, proletaryanın devrime sınıfsal katılımının niteliğini, yani onun devrimde *nasıl* yer alacağını muğlaklaştırıyorlar. Onlara göre bu sorun demokratik birleşik cephe içindeki bir "taktik sorunu"dur; proletarya ve küçük burjuvazi arasındaki siyasi mücadele zorunlu olarak partilerarası bir mücadele olmayabilir, tek bir demokratik cephe içinde çeşitli siyasi akımlar, gruplar veya kişiler arasında bir mücadele olabilir(miş). Kapitalist olmayan yol sürecinde, eğer varsa, proletarya partisi ve küçük burjuva demokrasisi arasındaki *işbirliği* oldukça önemlidir, diyen modern revizyonistler bunun "teorik" gerekçesini şunda buluyorlar: proletarya ve küçük burjuva demokrasisi arasında muhtemelen ortaya çıkabilen siyasi düşmanlık "sübjektif" bir sınıfsal temel üzerinde yer alırken, proletarya ve burjuvazi arasındaki siyasi düşmanlık "objektif" bir sınıfsal temelde yükselir; küçük burjuvazi sömürücü olmayan bir sınıf olduğu için, proletarya ile arasında ortaya çıkabilen sübjektif bir sınıfsal temeldeki siyasi düşmanlığın sonuçta bir uzlaşmaya ve hatta sıkı bir ittifaka tekrar ulaşması oldukça mümkündür. İtiraz kabul etmez gibi görünen bu gerçekten modern revizyonistlerin çıkardığı siyasi sonuç, kapitalist olmayan yol sürecindeki bir ülkede herşeyin küçük burjuvazinin insiyatifine bırakılması, devrimci mücadelenin küçük burjuvazinin insiyatifine bırakılması, devrimci mücadelenin küçük burjuva önyargılarının giderilmesi düzeyine indirgenmesidir. Belirttiğimiz gibi, proletaryanın hegemonyası, pratikte onlar açısından tartışma dışıdır.

(Geçen sayımızda, Stalin'den yaptığımız uzun alıntıda proletaryanın *hiç* mevcut olmadığı -1925'lerin- "Fas" türü ülkelerde, Leninist kapitalist olmayan yol tezinin geçerli olduğunu belirtmiştik!) Sömürge ve yarı sömürgelerde proletaryanın cılız olduğu ve azçok gelişmiş kapitalist bir toplumda nispeten güçlü proletaryanın bulunduğu ülkelerin gündeminde ise milli demokratik devrimlerin olduğunu hatırlatmıştık. Modern revizyonisler, anlaşılacağı gibi kapitalist olmayan yolu her üç kategori için geçerli saymaktadırlar. Yine Stalin'den yaptığımız alıntılarda ulusal cephelerde komünistlerin görevleri anlatıldığı için burada, sömürgesel devrimlerde ulusal cephe içinde proletaryanın hegemonyasının ve örgütselbağımsızlığının *esas* olduğunu belirtmekle yetinelim.

Proletaryanın, küçük burjuva demokrasileri içindeki konumu hakkında modern revizyonistlerin görüşlerini somutlayabilmek için onların henüz (1960'-larda) oportünizme saplanmamış olan Çin'li devrimcilerle sürdürdükleri tartışmalara bakabiliriz. Kendi deyimleriyle, "devrimci uzlaşmazlığı sergileyen Çin'li dogmatistler", bu sorunda, Doğu ülkelerindeki devrimci-demokratik ve komünist güçlerin birliği yolunda gereksiz engelller yaratmaktadırlar. Modern revizyonistler, "dogmatistlerin" Rus küçük burjuva demokratlarının devrimci eylemi gerçekleştirme ve esas demokratik değişimleri sağlamadaki yeteneksizliğini mutlaklaştırdıklarını söylemektedirler. Günümüzde sosyalizmin belirleyici olduğunu göremeyen "dogmatistleri" küçük burjuvademokrasilerininsosyalizme yabancılaşmasına yol açarak bunları emperyalizmle doğrudan ilişkiye sokmaya zorladıkları için suçlamaktadırlar. Halbuki, modern revizyonistlere göre günümüz uluslararası durumunun önde gelen özelliği dünya sosyalist sisteminin belirleyiciliğinin küçük burjuva önyargılarının giderilmesinde kullanmak varken bu ülkelerin ezilen sınıflarının devrim yapmasını istemek abestir.

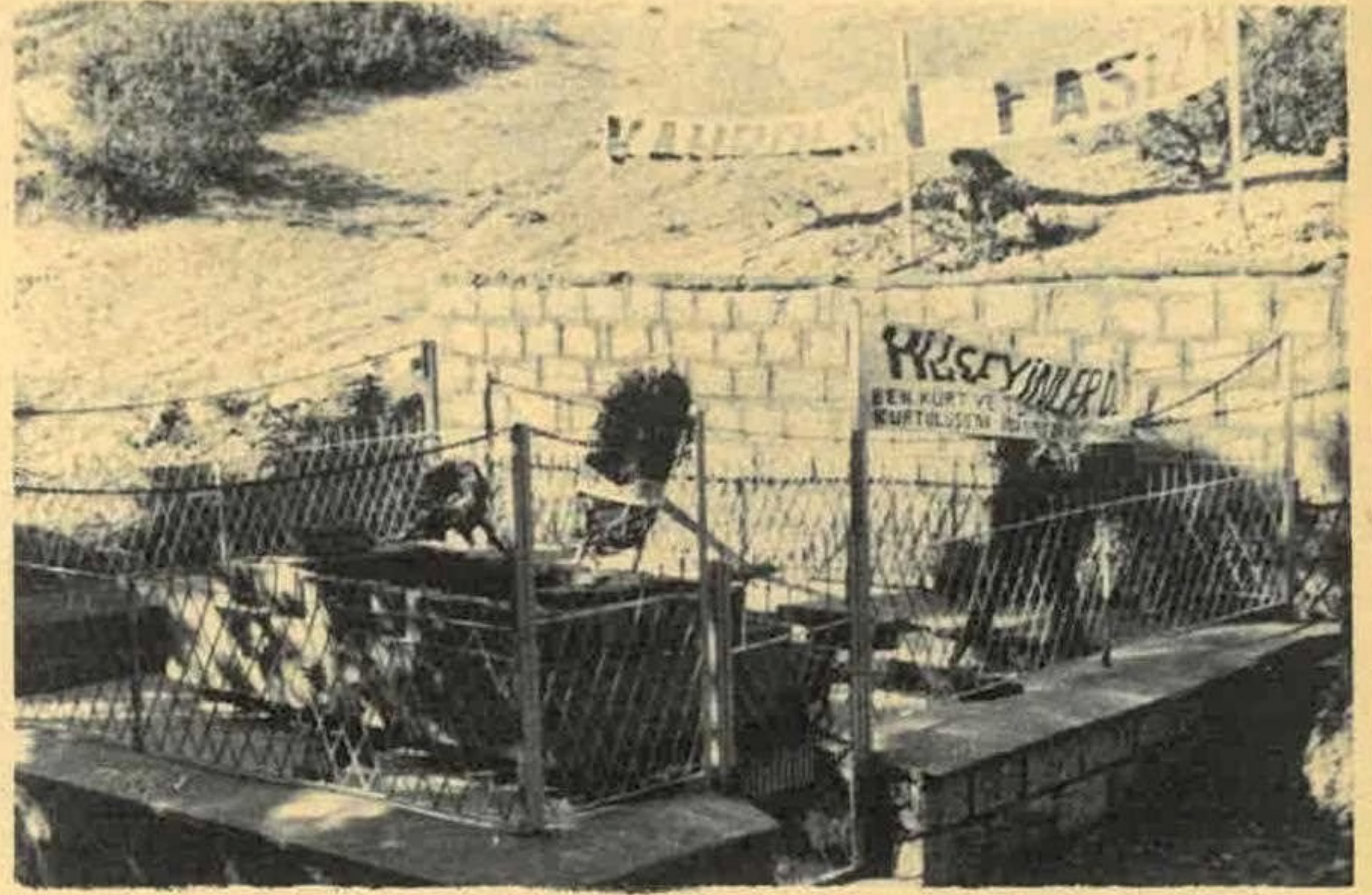
Öte yandan, "dogmatist" diye suçladıkları Çin'li devrimciler o dönemde sosyalizmin nihai belirleyici olduğunu (temel çelişme) ihmal etmeden ve bu tesbitten yola çıkarak, çağımızın belirleyicisinin (baş çelişme) ezilen usular ile emperyalizm arasında olduğunu doğru bir şekilde savunmaktaydılar. Çünkü gerçekten Marksist-Leninist olan tespit, ezilen ulusların kurtuluşunu kapitalist olmayan bir yola havale ederek devrimi küçük burjuvaziye teslim etmek yerine bunların kurtuluşunun proletaryanın sayesinde ve gerektiğinde küçük burjuva demokrasisine (cuntalara, sözde ilerici hükümetlere) rağmen gerçekleşeceğinin savunulmasıydı.

(Yaşadığımız yıllarda dünya halkları ve devrimcileri kaderin garip tecellisi ya da tarihin cilvesine tanık olmaktadırlar: Bilindiği gibi, yakın zamana kadar kapitalist olmayan yolu - ve şimdi bunun aynısı olan toplumsal ilerleme tezini, savunan SBKP revizyonizmi ile 3. dünya tahlilinin yaratıcısı ÇKP revvizyonizmi bir noktada birleşmişler, günümüzün siyamlı-ikizleri olmuşlardır; her iki revizyonizm dünya tahlili konusunda bütün karşılıklı karaçalmalara rağmen bir noktada müttefiktirler diyebiliriz. *Örneğin, dünün "kapitalist olmayan yolun" yolcusu MISIR, bugün bir "3. dünya ülkesi" olarak "sosyal emperyalizme" karşı çıkmaktadır!*

DEVAMI GELECEK SAYIDA

DEVRİMCİ GENÇLİK

CEVAHİR'İN MEZARI YAPILDI

Tunceli'nin Mazgirt ilçesinin Söbek köyündedir bu mezar. Bu yıl Ağustos ayı içinde devrimciler tarafından yaptırıldı. Mezar bitiminde geleneksel olarakyapılan tören 28 Ağustos 1976 günü Anti-faşist bir törene dönüştürüldü.

Mezar yapım çalışmalarına çevre köy halkı katıldı. Çalışmalar süresi içinde somut olarak şunu gördük. Çevre halkı Hüseyin'e sonsuz sevgi ve saygı besliyordu. Kendi özel işlerinden fırsat bulamayıp, çalışmalara katılmayanlardan özür dileyenler de oluyordu.

Mezar yapımını üstlenen devrimcilerle halk arasında saygıya dayanan sıcak ilişkilerin kurulması "sosyal emperyalizm" siyasetini güden revizyonistleri rahatsız etti. Mezar başına akın ettiler. Bu revizyonistlerin amacı, bedeni çalışmaya katılmak değil, parsa toplamaktı. Bu niyetleri hemen ortaya çıktı. Mezar başında 1971'i karalamaktan başka birşey yapmayan revizyonistlere en doğru cevabı köylüler verdiler. Onların eleştirel inkarcılığına karşı köylüler 1971 hareketini savundu. Bir köylü onlara şöyle dedi: "Bizi uyandıran, gözlerimizi açan bu gençlerin mücadeleleri oldu." Köylüler revizyonistlerin eleştirilerini reddedince kafakola alındıklarını ileri sürecek kadar alçaldılar.

Törenden iki gün önce, "İki süper devlet" siyasetçileri dört revizyonist grup komiteyi görüşmeye çağırdı, istekleri şuydu: Törene katılacaklar. Her grup serbest olarak kendi siyasetini kitlelere anlatacak. Komite, Cevahir'in mezarınının revizyonizmin görüş pazarlama alanı olmadığını ancak Hüseyin'in hayatı, mücadeleleri ve faşizm konularının işleneceğini, bu çerçeve içinde konuşacak herkese söz verileceğini söyleyerek revizyonistlerin isteklerini reddetti. Tören saatinden önce mezara gelen revizyonistler, komite bilgisi dışında mezarın çevresini işgal ederek pankartlarını yerleştirmek istediler. Görevliler buna engel olmak isteyince çekişmeler başladı. Komite güçlükle kitlenin heyecanını kontrol altına alabildi. Revizyonistlerin pankartları indirildi. Cevahir'in annesi, akrabaları ve köylüleri, çelenk ve resimler taşıyarak mezara yaklaştıkları bir anda da görevliler indirmelerini isteyince çatışma çıktı. Yürüyüne köylüler paniğe kapıldı. Cevahir'in annesi baygınlık geçirdi. Yaratılan kargaşalık güçlükle giderildi. Pankartlar indirildi. Slogan atmalar sona erdi.

Törende, Hüseyin'in hayatı, mücadelesi anlatıldı. Faşizm teşhir edildi. Topluca marşlar söylendi. Kapanış kanuşmasını Cevahir'in babası yaptı. Düzgün Cevahir "Yaşasın Devrimci Gençlik" sözüyle konuşmasını bitirdi. And içildikten sonra törenin bittiği ve herkesin dağılması gerektiğini D. Cevahir kitleden istediyse de revizyonistler ayrılmak istemeyince, komite köylüleri yanına alarak mezardan ayrıldı. Revizyonistler ise, birbirlerine "iki süper devlet" siyasetini anlatmak üzere mezar başında başbaşa kaldılar.

ALMANYA'DA BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR

BATI ALMANYA'DAKİ TÜRKİYE'Lİ İŞÇİ VE ÖĞRENCİLERİN FAŞİZME KARŞI VERDİKLERİ MÜCADELE ENGELLENEMİYECEKTİR!

Hagen Türkiye'li İşçi-Öğrenci Derneği (HTİÖD) tarafından 16 Ekim 1976 günü düzenlenen "Faşist MC hükümetini protesto miting ve yürüyüşü", Alman polisi - MİT - MHP'li faşistlerce saldırıya uğradı.

Yürüyüş, hazırlık çalışmaları sırasında Alman Polisi tarafından engellenmeye çalışıldı. Yürüyüş komitesinin istediği güzergâh verilmedi. Miting ve yürüyüş için yapıştırılan afişler MHP'li faşistler tarafından yırtıldı. Afiş yapıştıran Türkiye'li işçi ve öğrenciler Alman polisi tarafından yakalanarak kimlikleri tesbit edildi. Bunun yanında faşistler yalnız afişleri yırtmakla kalmayıp Hagen ve çevresinde bildiri dağıtan yurtseverleri tehdit ettiler ve hatta saldırdılar. Miting ve yürüyüşü dağıtacaklarını söylediler.

Tüm bunlara rağmen 16 Ekim günü miting alanında Türkiye'li işçi ve öğrenciler toplanmaya başladılar. Yürüyüşe katılmak için diğer şehirlerden gelen demokratik kuruluşların yürüyüşe gecikmelerini sağlamak için otoban'larda gereksiz yere tıkanıklık yaratıldı. Alman polisi gelecek olan yurtseverlerin katılmasını engellemek için yürüyüşü derhal başlatmak istiyorlardı. Saat 11.00'de yürüyüşe nispeten az bir kişiyle başlandı. Ancak Hagen şehri dışından gelenler yürüyüş başladıktan yarım saat sonra Hagen'e varabildiler. Yürüyüşün başlamasıyla birlikte faşistler, yürüyüşçülere küfür etmeye, hakaretler yağdırmaya başladılar. Alman polisinin güzergah üzerinde hiçbir önleyici tedbir almadığı görülmekteydi. Kısa bir süre sonra MHP'li faşistlerin bir kadına saldırıp üzerini yırtmaya kalkmasıyla yurtsever işçi ve öğrenciler bu saldırıya karşı koydular. Bunun üzerine saldırgan faşistleri dağıtacak yerde, Alman Polisi saldırılanlar üzerine cop ile yürüdü. Yürüyüşe katılanları coplamaya başladı. Daha sonra yürüyüşü iptal etti. Bu sırada yürüyüşte görevli olan bir yurtsever saldırgan faşistlere karşılık verince polisler coplarla kitlenin arasında girdiler. hunharca önüne geleni dövdüler. Polis arabalarıyla kortejin önünü kestiler. Yürüyüşü bitirmek isteyen kitlenin üzerine "polis köpeklerini" saldılar. Köpeklerin saldırması ile birçok yurtsever yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bir kadın, polis köpekleri tarafından parçalanarak ağır bir şekilde yaraladı. Olaylar sırasında 4 yurtsever tutuklandı, fakat polisler tarafından kimlikleri açıklanmadı. Polis yetkilileri "tutuklamaların başlangıç olduğunu, daha bir çok kişinin tutuklanacağını" açıklamışlardır.

AÇLIK GREVİ

Devlet güvenlik Mahkemeleri'ni protesto eylemleri Türkiye'de tüm yurt sathına yayılırken, Almanya'da da bu mahkemeleri protesto eylemleri konmuştur.

Çeşitli Miting ve yürüyüşler düzenleyen Almanya'daki Türkiye'li yurtseverler Alman polisinin ve faşist milislerin saldırılarıyla karşılaşmışlardır. Bu arada Kopenhag İşçi Birliği Yönetim Kurulu Devlet Güvenlik mahkemelerini, Türkiye'deki ve Almanya'daki baskıları protesto amacıyla üç günlük açlık grevine başlamışlardır. Açlık grevi 28 Eylül günü başlamıştır. İşçi Birliği üyeleri eylemlerinin; DGM'ye karşı direnişe geçen Türkiye'deki yurtseverlerin, devrimcilerin desteklenmesi ve işverenlerin direnişçi işçileri işten atmaya çalışmasını protesto amacını taşıdığını söylemişlerdir.

ELAZIĞ OLAYLARI KONUSUNDA PDA KALPAZANLIĞI

Elazığ, ülkemizdeki anti-faşist mücadelenin hızla yükseldiği bir bölgedir. Faşist terör kampanyası karşısında güçlü bir devrimci mücadele gelişmektedir.

Bir süreden beri gelişen olaylar herkesin gözleri önünde olmaktadır. Faşistler ve revizyonistler mücadele geliştikçe teşhir ve tecrit olmaktadırlar. Biz burada daha ziyade revizyonist görüşler yayan Halkın Sesi dergisinin kalpazanca tavrı üzerinde durmak istiyoruz. Bu dergi Elazığ olaylarının dersleri başlıklı bir yazı yayınladı. Yazı Elazığ'daki mücadeleyi yürütenler sanki "Halkın Sesi" görüşlerini savunmaktaymışlar imajını yaratmak gayreti içinde kaleme alınmıştır. Elazığ olaylarından çıkan dersler diye saçma sapan şeyler ileri sürülmekte, bir de Devrimci Gençlik dergisi görüşlerini savunanların "maceracı" ve "halka güvenmeyen fikirlerini bir kere daha açığa çıkardığı" jurnalciliğine başvurulmaktadır.

Oportünizmin mücadelede faşizmin ve hakim sınıfların 5. kolu olduğunu bir kere daha öğrendik. Kendi mücadele şaşkınlıklarını soyut bir kitle dalkavukluğu ile gizlemeye çalışan, pratikte ise kitleden çok geri noktalarda kalan oportünistlerin mücadelede başarı kazanıldığı zamanlar nasıl bir ganimet paylaşıcı tavra büründüklerini bir kere daha gördük.

ELAZIĞLI BİR DEVRİMCİ

BOLU'DA ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

Emperyalizmin yeni sömürgesi durumunda olan ve oligarşik bir yönetimle yönetilen ülkemizde, az çok var olan milli kriz derinleşmekte, oligarşik dikta çıkmazlar içinde bocalayıp durmaktadır.

Kendisinin nihai sonucunu gayet iyi bilen oligarşi, bu süreci uzatabilmek için emekçi halkımız üzerinde baskısını arttırmaktadır. Oligarşik diktanın bir diğer hedefi de Demokratik Öğrenim kavgası veren gençliğin mücadelesini bastırabilmektir. Emekçi halkının yanında gerici eğitime son verebilmenin tek yolunun Devrim'den geçtiğini bilen ve bu uğurda canlarını bile yitirmekten çekinmeyen Türkiye Gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini oligarşik dikta durduramıyacaktır.

Eğitimin faşistleştirilmesi için çaba sarfeden oligarşik dikta bunu belli ölçülerde başarabilmiştir. Bunun en somut örneğini de kentimizde gördük. Bolu Eğitim enstitüsü ve Öğretmen Okulunda gerici ve çağdışı sınavlar yapılarak bu okullara faşist milisler doldurulmuştur. Bu faşist milisler kentimizde tüm ilerici unsurlara sürekli olarak saldırmaktadırlar. Ama bu saldırılara karşılık devrimciler susmamakta, faşist köpeklere kendi anlayacakları dilden cevap vermektedirler.

Halktan kitle desteği de alamayan bu faşist milisler 29 Ekim 1976 günü kentimizde devrimcilere karşı saldırılara girişmişlerdir. Doğru faşizm anlayışlarından kaynaklanan doğru mücadele biçimleri kullanan devrimciler bu saldırılara karşı aktif bir biçimde direnmişlerdir. Faşistlerin 30-40 kişiyle gelip BYÖD'ü basma girişimleri boşa çıkartılmış, faşist milisler, geniş anti-faşist kitle tarafından devrimci şiddet yöntemiyle püskürtülmüşlerdir. Bu yenilginin getirdiği şaşkınlık içerisinde ne yapacaklarını bilemeyen faşist milisler, caddede devrimci bir arkadaşımızın üzerine 10 kişi ile saldırarak bıçakla yaralamışlardır. Yaralanan arkadaşımız bunun mükafatını(!) bir gün karakolda tutularak görmüştür.

Bütün bu faşist saldırılar, Bolu'da verilen Demokratik Eğitim Mücadelesini durduramıyacak, aksine bu saldırılar bizim faşizme ve emperyalizme karşı kinimizi bileyecektir.

BOLU'LU DEVRİMCİLER

TEKİRDAĞ KIZ ÖĞRETMEN LİSESİ ÖĞRENCİLERİNİN DİRENİŞİ

Bizler, Tekirdağ Kız İlköğretmen Lisesi öğrencileriyiz. Bu yıl okulumuz öğretmenlerinden ilerici-yurtsever nitelikteki öğretmenler yurdun çeşitli yerlerine sürgün edildiler. Bunlardan eşi askere giden Müzik öğretmeni, Mardin'in Midyat ilçesine, modern matematik öğretmeni lise öğretmenliğinden, Banarlı Köyü ortaokul öğretmenliğine, resim öğretmeni, Muratlı ilçesi lisesine, - bu öğretmenin eşi şehir ilkokullarından birinde öğretmendir. - edebiyat öğretmeni ve eşi biyoloji öğretmeni Çorlu lisesine sürülmüştür. Bu arada henüz tayini tebliğ edilmemiş öğretmenler arasında da sürgünlerin olduğu yolunda söylentiler yaygınlaşıyor.

Diğer yandan okulumuz öğretmenlerinden TÖB-DER başkanı olan matematik öğretmenimiz, TÖB-DER yönetim kurulu üyesi edebiyat öğretmenimiz ve müzik öğretmenimiz de askerlik nedeniyle okuldan ayrılmışlardır.

Bu durumda, Fen bölümünde matematik dersleri, Edebiyat bölümünde ise edebiyat, biyoloji, mantık ve felsefe dersleri boş geçmektedir.

Bizler, yurdun her yanında yoğunlaşan faşist baskıların bir uzantısı olan, okulumuzdaki yurtsever-devrimci öğretmenlerin tasfiye çalışmalarının sonunun nereye varacağını çok iyi anlıyoruz. Devrimci öğretmenlerin sürgünü ve okulumuzla aynı binaları paylaşan iki yıllık eğitim enstitüsüne sınav sonuçları gözetmeksizin faşistlerin doldurulması sonucu, genel olarak devrimci nitelikteki okulumuzun faşistleştirilmesi çabaları iyice su yüzüne çıkmıştır.

Okulumuzun faşistleştirilme çabalarına karşı ve devrimci öğretmenlerin sürülmesi nedeniyle 27 Ekim 1976 günü okulumuz devrimci öğrencileri öğle yemeğine girmemişler, yemek saatinde kantinde sessizce oturmuşlar ve kantinden de alışveriş etmemişlerdir. Devrimci öğrencilerin başlattıkları bu pasif direniş karşısında, faşist okul yönetimi paniğe kapılmıştır. Öğrenciler, okulu faşistlere teslim etmeyeceklerini belirterek kararlı olduklarını bir kez daha vurgulamışlardır.

Bizler, zaman zaman açık nitelikte görülen kurumsal faşizmle mücadelede yılmayacağız. Faşizmin yenilebilmesi için tek yol, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir. Asıl mücadelemiz devrim mücadelesidir. "Yolumuz, devrim yolunda düşenlerin yoludur..."

MÜCADELEMİZ BİRLİĞİMİZ BİRLİĞİMİZ ZAFERİMİZ OLACAKTIR.

28.10.1976
Tekirdağ Kız İlköğretmen Lisesi
DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ

ARTVİN - BORÇKA'DA YILMAZ TURANLI ELAZIĞ'DA İSMAİL TUNCEL, ANKARA - MAMAK'TA YUSUF PALABIYIK KARDEŞLERİMİZ FAŞİST KATİLLERCE ŞEHİT EDİLDİLER.

Yusuf Palabıyık

Yılmaz Turanlı

İsmail Tuncel

Elazığ'da geçtiğimiz günlerde meydana gelen olaylara bir yenisi daha eklendi. 24 Ekim 1976 günü, gazete almak için evden çıkan iki devrimci, faşistler tarafından arkadan hunharca kurşunlanmış, işçi İsmail Tuncer arkadaşımız ölmüş, yeğeni Lokman Erkan ise yaralanmıştır.

Ölen devrimci işçi İsmail Tuncel'in cenazesi büyük bir kalabalık tarafından hastahaneden alınarak evine getirilmiş, yürüyüş esnasında "İsmail'ler Ölmez", "Tek Yol Devrim" sloganları atılmıştır.

Daha sonra İsmail Tuncel kardeşimizin cenazesi memleketi olan Ulupınar köyüne götürülerek, yapılan törenle toprağa verilmiş, devrimciler mezarın başında devrim andı içerek dağılmışlardır.

Şenit kardeşlerimizin kanı yerde kalmayacaktır.

ARDEŞEN'DE "BİR GÜN MUTLAKA" FİLMİNİN ENGELLENMESİ ÜZERİNE HALK PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPTI

Ardeşen'de "BİRGÜN MUTLAKA" filmi gösterilecekti. Ardeşen halkı, filmin oynatılacağı akşam akın akın sinemaya gelmeye başladılar. Fakat kitlelere bilinç taşıyacak, onlara yaşamlarından gerçek sahneler sergileyecek filmin oynatılması hakim sınıfları tedirgin etmişti. Filmin oynayacağı akşam, emniyet kuvvetleri bu filmin oynatılmaması gerektiğini, çünkü yasaklanmış bir film olduğu belirtildi. Devrimcilerin yetkililere Danıştay 12. Daire başkanlığının filmin oynatılmasında hiçbir sakınca görülmediğine dair belgeyi göstermelerine rağmen, filmin 20. dakikasında emniyet kuvvetleri sinemayı silahlarıyla kordon altına aldılar.

Bunun üzerine sinemadan 5'er kişilik gruplar halinde çıkan Ardeşen emekçileri ve yurtseverleri büyük bir kitle halinde şehir merkezine doğru yürüdüler. Anayolu trafiğe kapadılar, marşlar söyleyerek ve sloganlar atarak vali ve emniyet kuvvetlerini protesto ettiler. Atılan sloganlar arasında "Bağımsız Türkiye" "Katil Oligarşi", "Kahrolsun Faşizm", "Tek Yol Devrim" sloganları ağırlık kazanıyordu. Emniyet karakoluna kadar gelen kitle direnişe devam etti. Polis arabaları ile kitleyi dağıtmaya çalışan emniyet kuvvetleri başarılı olamadılar. Daha sonra takviye olarak jandarma birlikleri gelmesiyle halk 23.30'da yavaş yavaş dağıldı.

Gece, valilik tarafından 24.00'den sonra sokağa çıkma yasağı kondu. Evlerine gitmekte olan birçok devrimci gözaltına alındı. Bunlardan ikisine işkence edildi. Bu tutuklamalar üzerine ertesi gün Ardeşen halkı, emniyet karakolunun etrafını çevirdi ve gruplar halinde dolaşmaya başladılar. Gece saat 24.00 olmasına rağmen halk dağılmadı. İçeri alınan evlatlarının serbest bırakılması için direniyorlardı. Ancak içeri alınan yurtseverler saat 01.30'da dışarı çıkarılarak serbest bırakıldıktan sonra dağılmaya başladı.

BAZI TEORİK

"yani hep aynı düşünce eğilimi, Kievski'nin her adımda gözünü kırpmadan yaptığı aynı teorik ve pratik siyasi hata.

O, yalnızca Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkına karşı çıktığını sanıyor, yalnızca Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'na karşı çıkmak istiyor, fakat sonuç o kadar tuhaftır ki kendi iradesine ve "bilincine" karşı genelinde demokrasiye kolaylıkla uygulanamıyacak bir tek tartışma bile ileri süremiyor.

Onun bu tuhaf mantıksal hatalarının ve kafa karışıklıklarının esas kaynağı - ki bu yalnızca Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'na değil fakat aynı zamanda anavatan savunması, boşanma, genel olarak "haklar"a da ilişkindir - onun düşünmesinin savaş tarafından baskı altında tutulmasındandır. Bu durum onun demokrasi hakkında marksist tavırı tamamen şekilsizleştirmesine neden oluyor.

Emperyalizm çok gelişmiş kapitalizmdir; emperyalizm ilericidir; emperyalizm demokrasinin inkarıdır. "Bu yüzden" kapitalizm de demokrasiye "ulaşılamaz." Emperyalist savaş, geri monarşilerde olsun, ilerici cumhuriyetlerde olsun, bütün demokrasinin apaçık ihlalidir. "Bu yüzden", "haklar"dan (yani demokrasiden!) bahsetmenin anlamı yoktur. Emperyalist savaşa "karşı çıkabilecek" "yegane" şey sosyalizmdir, yalnızca sosyalizm "çıkış yoludur". "Bu yüzden" kapitalist dönemde, asgari programımızda demokratik sloganlar ileri sürmek bir aldatmaca veya aldanmadır. bulanık kafalılıktır, sosyalist devrim sloganını ertelemektir.

Kievski'nin farkına varmamasına rağmen, onun başına gelen tersliklerin esas kaynağı budur. Bu onun temel mantıki hatasıdır, ve temel olduğundan ve yazar tarafından farkedilmediğinden her pedal çevirişte delinmiş bisiklet lastiği gibi patlamaktadır." (Kievski'ye Cevap, İngilizce orijinalinden)

"KSD" LENİN'İ KABA ŞEKİLDE TAHRİF EDİYOR. KİEVSKY'YE AİT BİR PARAGRAFI (= MANTIĞI) LENİN'E MALEDEREK ATIFTA BULUNUYOR.

Kurtuluş Sosyalist dergisi sözümona devlet ve demokrasi konusunda "derin" tahliller getirirken Marksist-Leninist görüşleri alabildiğine saptırıyor ve Lenin'i kaba bir şekilde tahrif ediyor.

En son 5. sayısında Lenin'in aynı makalede kıyasıya eleştirdiği, (Kievsky'ye ait mantığın ifade edildiği) bir paragrafa - Lenin'e malederek - atıfta bulunuyor. Bu bizim bugüne kadar karşılaşabildiğimiz en kaba tahrifat örneğidir.

Bu konuyu açıklamaya geçmeden önce şunu belirtelimki ~~bir~~ "KSD" ile "buradan" ayrıntılı bir tartışmaya girmeyeceğiz. (Bu D. Gençliği kısır bir tartışma içine sokmak olurdu. "KSD" ile görüş ayrılıklarımızı ve teorik sorunlardaki görüşlerimizi ayrıca açıklamayı tercih edeceğiz.) Burada bazı konularda kısaca durmakla yetineceğiz.

"KSD USULÜ ALINTI"

Kurtuluş'un 5. sayısında yer alan "DEMOKRASİ" makalesinde şöyle bir alıntı yer alıyor:

"Emperyalizm yüksek derecede gelişmiş kapitalizmdir; emperyalizm ilericidir; emperyalizm demokrasinin olumsuzlanmasıdır - 'bundan dolayı' demokrasi kapitalizm şartları altında 'elde edilemez'. Emperyalist savaş bütün demokrasinin alevlenen şiddetidir; geri monarşilerde yada ilerici cumhuriyetlerde - 'bundan dolayı' 'haklardan' (yani demokrasiden!) bahsetmek boşunadır." (27)

(27) numaralı dipnotta alıntının yapıldığı yer (C. W. Volume 23 Reply to P. Kievsky, V. İ. Lenin, Lawrence and Wishart, London 1976, sayfa. 37) belirtiliyor. (1) Başka bir yorum katılmadan makale devam ediyor.

Besbelli ki yazar paragrafı pek beğenmiş "demokrasi" konusundaki görüşlerini açıklamak amacıyla - alıntıya başvurmuş.

İşte Kurtuluş'un "son model" 'demokrasi' ve devlet biçimi tahlilinin "tekerleğinin patlak verdiği" yer tam da burasıdır.

Zira bu paragraf (= fikir) Lenin'e ait değildir! Söz konusu paragraf Lenin tarafından, ama Kievsky'nin mantığını ortaya koymak amacıyla yazılmıştır. Yani bu paragraftaki mantık Kievsky'nin mantığıdır. Aynı makalede Lenin tarafından kıyasıya eleştirilen ve marksizmin bir karikatürü olarak ifade edilen (yine Lenin'in marksizmin bir karikatürü ve emperyalist ekonomizm makalesinde) bütün bir makale boyunca reddedilen görüşün ta kendisidir.

Kurtuluş'un bu gafı basit bir hata değildir. Bu Kurtuluş'un olur olmaz ve rastgele yapılan alıntıların eklektik bir şekilde "monte" edilmesinden ibaret olan teorik sefaletinin kesin bir itirafıdır. Bundan başka hiçbirşey "KSD"nin teorik iflasını bu kadar açık bir şekilde sergileyemezdi.

Lenin Kievsky ile görüş ayrılıklarını "Marksizmin bir karikatürü ve emperyalist ekonomizm" isimli makalesinde bu makaleden daha geniş bir şekilde ele alarak etraflıca incelemiştir. (Halkın Yolu yayınlarınca Türkçesi basılan adı geçen yayının 8. sayfasında) Lenin konuyu şu şekilde sunuyor: "Eski ekonomistler 1894-1901 arasında kapitalizm başarı kazanmıştır *bu yüzden* siyasi meselelerle uğraşmaya gerek yoktur diye düşünüyorlardı. Bugünkü emperyalist ekonomistler de emperyalizm zafer kazanmıştır *bu yüzden* siyasi demokrasinin meseleleriyle uğraşmaya gerek yoktur diye düşünüyorlar. Diğerlerinden önce basılan Kievsky'nin makalesi bu düşüncelerin bir örneği olarak, Marksizmin bu tür bir karikatürü olarak (...) dikkate değer."

Bu düşünce silsilesi "KSD alıntısı" metinde de şu biçimde ifade edilmektedir. 'Emperyalizm demokrasinin olumsuzlanmasıdır, - bundan dolayı *demokrasi kapitalizm şartları altında elde edilemez (abç) ... bundan dolayıdır ki haklardan bahsetmek boşunadır.(abç)*

Asıl metinde paragraf şu şekilde devam etmektedir: "emperyalist savaşa karşı çıkan biricik şey sosyalizmdir; (...) Bundan dolayıdır ki kapitalizm şartlarında *asgari programımızda demokratik sloganları ileri ölçülere vardırmak (...) sosyalist devrim sloganının bir kenara* atılmasıdır."(abç)

Kievski ve benzerlerinde Lenin'in karşı çıktığı mantık da budur. Söz konusu "KSD alıntısı"ndan önceki paragraflar incelendiğinde burada Lenin Kievskynin Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkına karşı çıkarken genel olarak demokrasiye uygulanamayan bir tek tartışma bile ileri süremediğini belirtiyor. Yani aynı mantık silsilesi demokrasiye de uygulanabilir diyor. Ve Kievsky'nin mantık sakatlığını daha açık bir şekilde açığa çıkartmak amacıyla söz konusu paragrafı düzenliyor. (Paragraf içindeki tırnak işaretleri doğrudan Kievski'ye ait sözcükleri vurgulamak içindir.)

KSD alıntısı paragrafın devamındaki paragraf ise bu paragrafla ilgili. Lenin bu mantığı kastederek, "Kievsky'nin farkına varmamasına rağmen onun başına gelen tersliklerin esas kaynağı budur" diyor. "Bu onun temel mantıksal hatasıdır ve temel olduğundan ve yazar tarafından farkedilmediğinden her pedal çevirişte delinmiş bisiklet lastiği gibi patlamaktadır."

Durum açık olmakla beraber okuyucularımıza yardımcı olmak ve diğer bazı noktaların anlaşılmasını kolaylaştırmak için konu ile ilgili bazı noktaları burada belirtmek faydalı olacaktır.

Lenin de Kievsky de 1914 - 16 savaşında "anavatan savunması"na karşıdırlar. Ancak Kievsky anavatan savunmasına karşı çıkarken emperyalist çağda bunun ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkının "elde edilemez" olduğu noktasından hareket etmektedir. Lenin ise aynı konuda şöyle diyor; "Polonyalı Sosyal Demokratların ulusların kaderlerini tayin ilkesine karşı sürdürdükleri polemik, tamamiyle, bunun kapitalist düzende gerçekleşemeyeceği iddiasına dayanır. Daha 1903'de biz, ISKRA taraftarları RSDİP ikinci kongresinin program komisyonunun iddialarına gülmüş ve bunların (kötü şöhretli) ekonomistler tarafından savunulan marksizmin çarpıtılması niteliğindeki görüşün bir yinelenmesi olduğunu söylemiştik." (U.K.T.H. Sy. 165)

Lenin bu konu ile ilgili olarak ulusların kaderlerini tayin ilkesinin kapitalizm sınırları içinde gerçekleşemeyeceği iddiası ya mutlak şekilde, iktisadi anlamda ya da koşullara bağlı olarak, siyasi anlamda anlaşılabilir" dedikten sonra;

"Birinci anlamda bu iddia teori bakımından kesin olarak yanlıştır. UKTH'nin uygulanmasını aynı şekilde olanaksız saymak kesin olarak yanlıştır... Finans kapitalilin ya da genel olarak sermayenin tahakkümü *siyasal demokrasi alanında herhangi bir reformla ortadan kalkacak değildir,* (abç) ve UKTH da ancak bu anlama gelir...

İkinci anlamda da bu iddia eksik ve yanlıştır. Çünkü emperyalist sistemde, sadece ulusların kaderlerini tayin hakkı değil, *siyasal demokrasinin tüm istemleri ancak kısmen "gerçekleştirilebilir"* (abç) ve bu da ancak çarpıtılmış şekilde ve istisnai durumlarda. (Örneğin 1905'de Norveç'in İsveç'ten ayrılması gibi." (agy. Sf: 145)

Ve yine aynı yerde 166. sayfadaki aynı konu ile ilgili şu pasaj konuyu yeterli açıklığa ulaştırabilecek niteliktedir: "Genel olarak siyasal demokrasi ("saf" kapitalizm için normal üst yapı olmakla birlikte) kapitalizm üzerinde yükselmesi olanaklı üst yapı *biçimlerinden* ancak birisidir. *Gerçekten hem kapitalizmin hem emperyalizmin herhangi bir siyasal biçimin çerçevesi içinde geliştiğini ve bunların tümünü kendine bağımlı kıldığını gösterir. Bu bakımdan demokrasinin biçimlerinden birinin, onun istemlerinden birinin 'gerçekleştirilemez' olduğunu iddia etmek temel teorik yanılgıdır.*"(UKTH sf: 166)

Bütün bunlara şunu ekleyebiliriz. KSD alıntısı paragrafın son kısmı; " 'Bu yüzden' kapitalist dönemde asgari programımızda demokratik sloganlar ileri sürmek (...) sosyalist devrim sloganını ertelemektir" şeklinde idi. Oysa Lenin "demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini sosyalist devrimden başka bir yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini vb. sanmak büyük yanılgı olur." diyor. (agy sf: 113)

Bu konudaki bütün tartışmalar özünde ekonomi ile politika arasındaki ilişkilerin doğru kavranılması ile ilgilidir. "Ekonomik etkenin ağır bastığını kabul ediyoruz, fakat bununla Kievski yorumlamak marksizmin bir karikatürünü yapmaktır." (Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist ekonomizm. sf 62)

Bunun, "KSD"vari yorumunun ise onu içine düşürdüğü durum ortadadır. Ve "KSD" kendi mantığına uyan Kievski mantığını Lenin'e yakıştırırken kendi teorik sefaletini en iyi şekilde yine kendisi sergilemiştir.

"KSD"yi böyle bir gafa sürükleyen marksizmi kaba ve ilkel bir biçimde yorumlaması, lâfızlar ve kelimeler üzerine gözlerini dikmek suretiyle işin özünü kavrayamamasıdır. Kelimelerle (şu evrim-devrim sorunlarında olduğu gibi) oynarken sık sık ipin ucunu kaçırmasıdır.

EMPERYALİZM VE DEMOKRASİ

"KSD" yazarı kendisini böyle bir teorik iflasa götüren temel mantık sakatlığını 3. sayıdaki "Devrimci Gençlik eleştirisi" sırasında ortaya koymuştu. 81. sayfada şöyle bir parça var. "Devrimci Gençlik metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsetmekle de yanılgı içine düşmüştür. Çünkü "tekelci kapitalizmin (emperyalizm tekelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı demokrasiden siyasi gericiliğe değişmiştir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder, siyasi gericilik tekele tekabül eder... Emperyalizm hem dış hem de iç siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, gericiliğe doğru mücadele eder. Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin "inkârı"dır...."

"KSD" Lenin'in bu paragrafından ne anlıyor? Kesinlikle hiç bir şey! Hiç bir şey anlamadığı buradan artık burjuva demokrasisinin ortadan kalktığı sonucuna varmasından belli. Burada ortaya konulmakta olan şey *emperyalizmin ekonomik tabiatından kaynaklanan gerici siyasi karakterdir.* Bunu bugün en açık bir şekilde şöyle söyleyebiliriz: İktisadi tekel siyasi tekel eğilimini de (faşizmdir bu!) beraberinde getirmektedir. Bu anlamda emperyalizm demokrasi ile, "biçimsel eşitlik" ile çelişmektedir. Evet ama bunlardan ne gibi sonuçlara varacağız. Mademki emperyalizm istemiyor (uyuşmuyor, inkâr ediyor), o halde demokrasi (haklar) kalkmıştır. (Sanki o her türlü haklar'ı istermiş gibi) "KSD" ekonomi ile politikanın simetrik ilişkisi kanununa (!) mı inanmaktadır. Ekonomiden politikaya düz bir çizgi. Bunu söylemek burjuva demokrasisinin emperyalizm ile "uyuşamayacağını" sanmak olmaz mı? "KSD" emperyalizmin demokrasi ile hem çeliştiği hem de uyuştuğu alıntısını yapıyor. Ama bunun anlamını kavrasa idi düştüğü çıkmazın içine düşmeyebilirdi.

Lenin'in yukarıdaki paragrafında yer alan "emperyalizm hem iç siyasette hem de dış siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, siyasi gericiliğe doğru mücadele eder" şeklindeki sözlerini ele alalım ve dış siyasete inceleyelim. Paragrafın devamında (agy S. 28-29) bu meseleyi nasıl ele almaktadır? "Ekonomik 'ilhak'

KONULAR VE "KSD" NİN SEFALETİ

siyasi ilhak olmaksızın tamamiyle 'elde edilebilir' bir şeydir. Ve geniş ölçüde uygulanmaktadır." denmiyor mu? Dış siyasette siyasi gericilik siyasi baskı ve tahakküm demektir. Peki nasıl oluyor da emperyalizme rağmen siyasi demokrasi dış politikada "geçerli" kalabiliyor? Kurtuluş'un mantığına göre siyasi bağımsızlıkların ortadan kalkması gerekmez mi? Emperyalizm irericidir, emperyalizm dış siyasette ulusal bağımsızlıkların ortadan kaldırılmasına tekabül eder. "Bundan dolayı siyasi bağımsızlık" elde edilebilir bir şey değildir!" Şüphesiz ki bu savunulamaz. "KSD" de savunamaz.

Ama "KSD" usulü alıntı bu saçmalığı da Lenin'e maletmeye imkân tanımaktadır. (Bu usulün temel özelliği bir cümlenin, bir paragrafın, parçanın bütününden koparılarak kaba bir yoruma tabi tutulmasıdır. Bu yolla kuşun at, atın da deve olduğunu alıntılarla kanıtlayabilirsiniz!)

"KSD" Lenin'den yaptığı alıntıyı "artık emperyalizm geldi, burjuva demokrasisi gitti" biçiminde yorumluyor. Lenin'in aynı makalede uğraştığı çarpık mantık da özetle bundan ibarettir.

Yinelersek, Kievsky de Lenin de 1914-1916 savaşları sırasında anavatan savaşı şiarlarına karşı çıkmaktadırlar. Ama Kievsky emperyalizm çağında ulusal savaşların, anavatan savaşının artık imkansızlaştığını savunmakta bunu emperyalist *çağın genel karakterinden* çıkarmaktadır. Bu suretle anavatan savunması fikrinin ve genel olarak hakların toptan inkârı "genel ilke"sine varmaktadır. Oysa Lenin ulusal savaşların ve demokratik hakların bu çağda da *mümkün* olduğunu söylemekte, bu yüzden *bu* savaşın reddini *"her savaşın ayrı ayrı somut tarihsel özelliklerinin* tahlilinden çıkarırlar, ama tutumlarını herhangi bir 'genel ilkeye' ya da programdaki harhangi bir maddeye dayandırmazlar." demektedir. (Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, sf. 149)

Demokrasi sorununu da böyle ele alıyor. Kapitalizmin ve emperyalizmin çeşitli siyasi biçimler, demokrasinin çeşitli biçimleri altında mümkün olduğunu ve bunların herbirini kendine *tabi kılarak* (onu çarpıtarak) onunla "uyuştuğunu" bu yüzden kapitalizm ve emperyalizm altında demokrasinin biçimlerinden birinin "elde edilemez" olduğunun savunulmasının saçmalığını tekrar tekrar anlatmaktadır.

Peki "KSD" ne yapıyor? Tam tersini. Lenin'in emperyalizmin demokrasi ile çeliştiği, demokrasiyi istemediği sözlerini emperyalist ülkeler için artık demokrasiden bahsedilemeyeceği biçiminde "emperyalizm geldi, demokrasi gitti" biçiminde tam da Kievskyvari biçimde yorumlamakta siyasi demokrasi sorununu somut olarak ayrıca ele almak yerine bu konuda "genel bir ilke" koymaktadır. Bu, onun şu alıntı hatasının kaynağı değil mi?! "Faşizm 2. bunalım döneminin devlet biçimidir" diyor. 3. bunalım döneminin devlet biçimi ise "oligarşik dikta!" sorun bu kadar basit! Peki burjuva demokratik devlet biçimi, demokratik cumhuriyet? O serbest rekabete tekabül ettiği için, emperyalizm gelince, "ortadan kalktı!" *Bu yüzden* "Devrimci Gençlik" metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsetmekle de yanılgı içine düşmüştür. (KSD S.3, sf. 81)

Arkadaşlar müsaade ederlerse bu tartışmayı burada daha fazla uzatmadan bu "yanılgılarımıza (!) Dimitrov'u ortak etmek" istiyoruz! "Fakat bugün kapitalizm koşulları içinde yaşayan milyonlarca emekçi, çeşitli ülkelerde burjuva egemenliğinin *biçimlerine* karşı tavrını belirlemek zorundadır. Biz anarşist değiliz ve bu bakımdan belirli bir ülkede ne gibi bir siyasal rejim, *son derecede kısılmış hak ve özgürlükler sağlasa da, burjuva demokrasisi biçimine bürünmüş burjuva diktatörlüğü mü, yoksa açık faşizm şeklinde burjuva diktatörlüğü mü var olduğu sorunu karşısında hiç de kayıtsız kalamayız.* (...) *Birçok kapitalist ülkelerde emekçi kitleler bugün somut olarak proletarya diktatörlüğü ile burjuva demokrasisi gibi iki rejimden birini değil ya burjuva demokrasisini ya da faşizmi seçmek zorundadırlar."* (abç) (Seçme Eserler, C. 1, S. 293)

Bu "yanılgı"ya Mao, Stalin ve III. Enternasyonali de ortak etmek mümkündür! Ama bu gibi genel doğruları ikide bir alıntılarla kanıtlayıp durmanın ne kadar can sıkıcı olduğunun bilincindeyiz. Biz "KSD"-nin demokrasi ve faşizm konularında yaptığı çarpıtmaları bir kenara bırakarak söylenenlerden çıkan sonucun Türkiye ile "örneğin" Fransa arasında siyasal yapıları itibariyle bir farklılık göremediklerini, her iki yapıyı da aynı *biçimde* değerlendirdiklerini söylemiştik.

"KSD" "Evet DEVRİMCİ GENÇLİK, o kadar alıntı az gelmiş, yenilerine gerek var. Çünkü devlet biçimleri diye bir gerçeğin farkında değilsiniz." diyor. Ünlü alıntıların döktürülmesinden sonra, "Evet arkadaşlar dediğimiz gibi Fransa'da oligarşik diktatörlük Türkiye'de de oligarşik diktatörlük vardır. Ama içerikleri farklıdır bunların. Birinde (Fransa) oligarşi finans oligarşi, diğeri (Türkiye) ise tekelci burjuvazi, büyük toprak sahipleri ve emperyalizmi de içeren bir oligarşidir." (KSD S. 5, sf. 85) Bu bilgilerimizin "KSD" sayı 3. sf. 83'ten tamamlayabiliriz. "Oligarşik dikta demokrasinin sınırlarının, emperyalizm, yerli tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının en irilerine kadar daraldığı bir devlet biçimidir." Bu bilgimizi (Fransa)-ya uygularsak orada da demokrasinin sınırlarının finans oligarşisine kadar daraldığını söyleyebiliriz.

Şimdi daha iyi öğrendik "KSD", Fransa'daki siyasi yapı ile Türkiye'deki arasındaki farkı. Demokrasinin sınırları Türkiye'de Fransa'dan daha geniş! Devrimci Gençlik'i iflas ettirmek için savaşırken demokratik devrimini *tamamlamış* bir emperyalist ülke ile demokratik devrimini - üst yapıda - *tamamlayamamış* bir yeni-sömürge ülkenin siyasi yapılarının farklılığını anlayamayacak bir siyasi körlüğe düşmek, "KSD"nin alıntılar sistematiğinin ulaştığı nokta işte burasıdır.

DEMOKRASİ VE FAŞİZM

Şimdi, "KSD" yazarı arkadaşımız öfke ile bize bağırmaya başlayacaktır. "Demokrasinin bir devlet biçimi olduğunu bir türlü öğrenemediniz!" Bu dehşet ile, alıntı satırları arasında kaybolup gitmeden bu kafa karışıklığını önlemek gerekir. Önce "KSD" yazarı şu devlet biçimi hummasından, sıradan bir sosyalist eğitim kitabında (Afanasiev, Politzer ya da Kuusinen) yer alan bilgileri kendinden başka kimsenin "bilemediği" kuruntusundan vaz geçmelidir. Sonra da burjuva demokrasisi biçimindeki burjuva diktatörlüğü ile faşist burjuva diktatörlükleri arasındaki farkları görebilmenin yollarını aramalıdır. Evet bu iki burjuva egemenliği biçimini farklı kılan şeyler nelerdir? Dimitrov'da, Komintern kararlarında ve Stalin'de bunun iki kriteri ortaya konmuştur. Biri iktidarın sınıfsal yapısı, ikincisi onun yönetim metotları, hükümet ediş biçimleri. Devletin özü bütün biçimlerde aynıdır. İktidardaki sınıfın baskı, sömürü ve tahakkümü. Bu hiçbir zaman değişmez. Ama bu kadarını bilmek yeterli değildir. Zira bu *tahakkümün* (ki her zaman *zor* unsurunu içerir) *biçimleri* farklı olur. Burjuva demokrasisi söz konusu olduğunda iktidardaki mülk sahibi sınıflarla, yönetenlerle - yönetilenler arasında "resmen eşitlik" ya da biçimsel "eşitlik" sözkonusudur. Bu "haklar" için böyledir. Bu anlamda burjuva demokrasisi halk yığınlarına ya da yönetilen sınıflara politik alanda örgütlenme özgürlüğü ve benzeri demokratik hakları "tanıyan" (ama istediği için değil!) bir devlet biçimidir. Burjuvazi bu biçim altında kendi egemenliğini *sürdürebildiği* için (ve sürdürebildiği sürece) bu yalancı barışçıllığını, eşitlikçiliğini sürdürür. Her zaman bu barış sahtedir. 'Biçimseldir' zira her zaman iktisadi alanda burjuvazinin ve tekelleri sömürü ve talanını devam ettirmesine engel olamadığı sürece vardır ve ona tabi kılınmıştır. Ve yine işte bu anlamda (devlette kurumlaşmış olan) zor burjuva demokrasilerinde dolaylı olarak vardır.

Faşizm burjuva demokrasilerinden bu noktada ayrılır. Çeşitli nedenlerle (iç savaş, buhran vb.) iktidarını sürdürebilmek için biçimsel eşitliğin, sahte barışın, demokratik hakların vb. kaldırılarak *zor'un dolaysız uygulamasına dayanan,* Stalin'in deyimiyle "terörcü yönetim metodlarının" gündeme geldiği bir burjuva hakimiyet biçimidir sözkonusu olan.

İktisadi tekelcilik siyasi tekel eğilimi yaratır. Burjuva demokrasilerinde siyasi tekelcilik, hep bir eğilim olarak siyasi demokrasi ile çelişen bir biçimde varolur ve "demokrasiyi" tekellerin iktisadi egemenliğine tabi kıldığı sürece onunla "uyuşur". Faşizm bu anlamda siyasi tekelciliği gerçekleştirir. Bu suretle siyasi üst yapının emperyalizmin tekelciliği ile çelişen yanını (biçimsel demokrasiyi) de ortadan kaldırır. (Sahte barışa da son vererek burjuvazinin işçi sınıfına karşı açık savaşını gündeme getirir.)

Devlet biçimleri onların yönetim metotlarından ayrı olarak ele alınamaz. Bunu hatırlattığımızda Kurtuluş konuyu değiştirip Stalin'in kullandığı "terör aklınızı çeldiyse açık terördür söz konusu olan" diyor. Stalin'in kullandığı terörün karşısına Dimitrov'un açık terörünü dikmeye ve gene konuyu karıştırmaya çalışıyor. Dimitrov'un "açık terör" dediğini Stalin sadece "terör" diyor. Kelimeler önemli midir? Açık terör veya terör, yani *doğrudan* terör. Bunun alternatifi ise "açık olmayan terör" ya da dolaylı zor. (2)

Açık olmayan terör, *görünüşte* "barış ve eşitlik" demektir. Bu zorun dolaylı gerçekleşme yoludur. "KSD" gözünü barış kelimesine dikerek konuyu lastik gibi uzatıp işimizi bitirmek sevdasına kapılmasa belki bunu anlayabilirdi.

"KSD" bunu anlayabilse idi marksizmin kaba bir bilgilenmesi ile bizi "siyaseten iflas ettirmek" sevdasına kapılarak bu teorik sefaletin içine düşmeyebilirdi. O zaman belki (herkesin bildiğini sandığımız) genel doğrular etrafında bizi bir medrese tartışmasına zorlamazdı ve belki o zaman faşizme karşı mücadele programı üzerine tartışabilirdik! Ama "KSD"nin ne olursa olsun "işimizi bitirmek" tutkusu onu bu içler acısı duruma düşürmüştür. Öyle bir içler acısı durum ki, bu tutku uğruna en renkli (!) yöntemlerin kullanılması yoluyla ideolojik mücadeleyi hanek (3) derecesine indirebilmiştir.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DİPNOT

(1) "KSD"nin söz konusu metni aldığı makale (P. Kievski'ye Cevap) Gün yayınlarından yayınlanan "emperyalist Savaş Üzerine" isimli kitabın 170. sayfasında yayınlanmıştır. Alıntı 172. sayfadaki 3. paragrafa tekabül etmektedir. Gün Yayınları çevirisi (bütün bozukluğuna rağmen) dikkatle okunduğunda konu anlaşılabilir.

(2) Sanıyoruz ki "KSD"nin kafasını karıştıran gizli faşizm kavramındaki 'gizli' kelimesi ile bu biçimde devlette kurumlaşmış olan zor ve onun gizliliği çağrışımı. Alışık olduğumuz gibi gene gözü kelimelere takılmıştır. Zorun gizli olması ayrı şey, gizli faşizm kavramı ayrı bir şeydir. Gizli faşizm metropol ülkeler için tipik olan ve (Dimitrov'un da açık faşizm dediği) klasik faşizm biçimlerine karşılık (ve onlardan ayırdedilmek istenen) sömürgelere has faşizm biçimi için kullanılan bir *terimdir.* Kelimeler ayrıştırılarak ele alınamaz. "KSD"nin karıştırmaması için belirtelim ki gizli faşizmde de terör açık faşist diktatörlüklerdeki gibi değil ama - yine açıktır! Bu bizim ülkemizde görülemiyor mu?!

(3) Hanek; Orta Anadolu'da kadınların eşik (kapı) önüne çıkarak birbirleriyle giriştikleri eğlentili söyleşi.

TÜM YURTTA KİTLE EYLEMLERİ YÜKSELİYOR.

ANTALYA, GAZİPAŞA, ARDAHAN, GÖLE, TUNCELİ MİTİNGLERİNDE FAŞİST SALDIRILAR GENİŞ HALK YIĞINLARINCA PROTESTO EDİLDİ. TUNCELİ MİTİNGİNDEN DÖNMEKTE OLAN DEVRİMCİLER JANDARMA VE MHP MİLİTANLARI TARAFINDAN PUSUYA DÜŞÜRÜLMEK İSTENDİ.

Tunceli mitinginden dönmekte olan devrimciler jandarma ve MHP militanları tarafından pusuya düşürülmek istendi. Ana yolun Pertek içinden geçmesinden yararlanmak isteyen faşistler, ilçe'nin tüm ışıklarını söndürerek, 35 minübüslük bir konvoy halinde gelen devrimcilere saldırdılar. Işıkların sönük olmasından şüphelenerek uyanık duran arkadaşlarımızın karşı koyması sonucu faşistler amaçlarına ulaşamamışlar ve pusudan başarılı bir şekilde kurtulan devrimciler kazanın dışına çekilmişlerdir. Burada da jandarmayla karşılaşılmış ve jandarmalar, arabalarının farları altında kalan arkadaşlarımızın üzerine ateş açmışlardır. Bunun üzerine dağlara çekilen devrimciler Tunceli'den yardıma gelen gurupla beraber gece saat 12'de Tunceli'ye dönmüşlerdir. Burada beş bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yaparak saldırıyı protesto etmişlerdir.

ARDAHAN MİTİNGİ

28 Eylül 1976 günü ARDAHAN KÜLTÜR DERNEĞİ'nin düzenlediği mitinge Göle Kültür ve Dayanışma Derneği, Kars Devrimci Gençlik Derneği, Şenkaya Kültür Derneği ve ayrıca Şavşat, Hanak, Posof ve Çıldır'dan gelen devrimcilerin katılmasıyla yapıldı.

Geniş bir katılımın sağlandığı mitingde bölge halkının ekonomik sorunları, DGM'lerin anti-demokratik niteliği, oligarşinin Türkiye halkı üzerindeki faşist baskı ve terörü, işsizlik ve sömürünün kaynağı dile getirildi. Özellikle Ardahan Emekçilerinin büyük bir kesiminin katıldığı miting boyunca "Tek Yol Devrim", "Kurtuluşa Kadar Savaş", "Kahrolsun Faşizm" ve "Et ve Süt Sömürüsüne Son" sloganları atıldı.

Mitingde konuşmalar yapılırken belediyenin elektrikleri kesmesi, halkın büyük bir tepki göstermesine neden oldu. Özellikle mitinge katılan kadınlar belediyenin bu sabotajını protesto etmişlerdir.

ANTALYA MİTİNGİ

OPORTÜNİSTLER VE REVİZYONİSTLER FAŞİZME KARŞI HİÇ BİR ZAMAN TUTARLI TAVIR ALAMAZLAR.

17 Ekim'de TÖB-DER, ANT-GÖR, DEV-İŞ tarafından tertiplenen bu miting, Devrimci Gençliğe, oportünistlerin ve revizyonistlerin faşizme karşı hiçbir zaman tutarlı ve aktif bir şekilde tavır alamayacaklarını somut olarak göstermiştir. Çünkü faşizme karşı mücadeleyi salt "DGM'lere karşı olmak" şeklinde değerlendiren revizyonistlerden tut, anti-faşist mücadele program ve hedeflerini faşizmin tırmınışı "teori"leriyle saptıran tüm oportünistler bu noktada çakışırlar.

miting çalışmaları sırasında GENÇ-BİR'li arkadaşlar: "Antalya'da yapılacak olan bir mitinge kitlelerin en geniş ve aktif bir şekilde katılımını sağlamak gerekir. Çünkü bugün faşizme karşı olan, gerçekten emekçi halktan yana olan herkes, her kurum, her örgüt omuz omuza vermek zorundadır. Gençliğin ve emekçi halkın, tüm yurtseverlerin anti-faşist eylemde birliği sağlanmalıdır." demişler ve mitingi tertipleyen üç örgüt hariç diğer bütün demokratik kuruluşlar da meseleye böyle baktıklarını bildirmişlerdir. Buna rağmen bu üç örgüt "Biz mitingi yapıyoruz. İster desteklеyin, ister desteklemeyin" anlayışıyla hareket ederek, anti-faşist eylemde birliği, gurup çıkarları uğruna baltalamışlar, bu yüzden engeniş kitlelerin mitinge katılımı sağlanamamış ve daha önce yapılan mitingdeki kitle katılımının çok altında olmuştur.

Mitingten evvel, GENÇ-BİR'li arkadaşları miting sırasında tecrit etmek için düşünülen çeşitli "taktik"ler kağıt üzerinde kalmıştır.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında mitinge katılan Manavgat Gençlik Derneği, "Komite kararı" diyerek kapkaççı bir şekilde yürüyüş kolundan çıkarılmış, daha sonra grevci işçiler ve öğretmenler aynı şekilde federasyon pankartı altından alınmak istenmişse de "başarılı" olamamışlardır.

Devrimci Gençler mitinge aktif bir şekilde katılarak, mitinge devrimci sloganları hakim kılmışlardır.

GAZİPAŞA MİTİNGİ

Hakim sınıfların DGM'leri yasallaştırmak ve emekçi kitlelere hızla yayılmakta olan faşizme karşı hayatın her alanında tavizsiz mücadele bilincinin gelişimini frenlemek için çeşitli oyunlar tezgahlamıştır.

İşte sözünü ettiğimiz oyunlardan biri de 6 Ekim'de Antalya'nın Gazipaşa ilçesinde oynanmıştır. Gazipaşa TÖB-DER Tüketim Kooperatifi'ne Ankara'da okuyan bir faşist tarafından bomba atılmış, yaklaşık 2 milyon TL civarında hasar meydana gelmiştir. Tüketim Kooperatifine bombayı atan faşist, halk tarafından tespit edilmesine ve "güvenlik" kuvvetlerine yakalanması için gerekli bilginin verilmesine rağmen bu faşist hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır. Daha sonra bu olayla ilgili olarak Gazipaşa TÖB-DER şubesi başkanı tutuklanmıştır.

Bilindiği gibi bu kooperatif yalnız öğretmenlerin değil bütün Gazipaşa halkının da çeşitli ihtiyaç maddelerini ucuz şekilde temin ettiği bir yerdi.

Gazipaşa Gençlik Birliği bu olayı protesto etmek için 10 Ekim Pazar günü bir miting düzenlemiştir. Civar ilçe ve köylerden gelen binlerce devrimci faşizme karşı tek bir yürek tek bir ses olarak bir kere daha haykırmışlardır: KAHROLSUN FAŞİZM!

Mitinge katılan çeşitli gençlik dernekleri Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında toplanmışlardır. Mitinde Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na bağlı Antalya Gençlik Birliği (GENÇ-BİR) adına konuşan bir arkadaş bu saldırıların, emekçi halkın gelişen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırmayı amaçladığını açıklamış ve emekçi halkın kurtuluşunun Tek Yolu Devrim olduğunun bilincinde olarak, hiç bir gücün bu mücadeleyi engelleyemeyeceğini belirtmiştir.

GÖLE MİTİNGİ

25 Ekim 1976 Pazartesi günü Göle Kültür ve Dayanışma Derneği (GÖL-DER) tarafından düzenlenen "Faşizmi, İşsizliği, Hayatpahalılığını ve Gerici Eğitimi protesto mitingi beşbini aşkın bir kalabalığın katılmasıyla yapıldı. Konuşmacılar, oligarşinin Türkiye halkı üzerindeki faşist baskı ve terörü ve Göle halkının ekonomik sorunlarını dile getirdiler. Özellikle, Göle'deki süt sömürüsü, orman işçilerinin sendikasız, sigortasız ve ücretsiz çalıştırılmaları, belediye işçilerinin düşük ücretle fazla çalıştırılmaları ve daha bir çok sorunlar ve bu sorunların kaynağı anlatıldı. Düzenlenen mitinge halkın büyük desteği ve ilgisi sağlanmıştır.

Miting süresince "Bağımsız Türkiye", "Katil Oligarşi", "Kurdara Azadi", "İktidarda Bir Avuç Zorba: Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Süt Sömürüsüne Son", "Gerici Eğitime Son", "Faşizme Ölüm, Halklara Hürriyet", "Orman İşçilerine Sendika Hakkı" sloganları atılmış ve halk tarafından desteklenmiştir.

